

אקרופוליס

מגזין בהוצאת
אקרופוליס החדשה
בית ספר לפילוסופיה
כדרך חיים

פילוסופיה
תרבות
התנדבות

גיליון מס. 73
יוני 2018 – אוגוסט 2018

קוראים יקרים,

ענת סלע

כבר זמן מה אני מסתובבת בתחושה שהימים חולפים מהר ושהזמן יקר. קצב הדברים מואץ כל כך!

כילדה אני זוכרת שמנינו את הימים עד ל"חופש הגדול", והם עברו לאט. ימי הקיץ זכורים לי כימים של נחת, של קצב אחר, של בחירות יותר עצמאיות, מה לעשות ומתי, גם כשהיו מטלות שונות. כבוגרים, כך נדמה לי, החוויה היא אחרת. אנו פחות נתונים ללוחות זמנים חיצוניים שסוגרים ופותחים עבורנו מחזורים, ויש יותר צורך ב"שלטון עצמי" והנהלה פנימית שתכוון את המחזוריים.

אנו מוצפים גירויים ומידע. הכול בוחק ומסנוור, וידיעה רודפת ידיעה. רק לאחרונה זכינו באירוויזיון, ציינו את יום ירושלים, שגרירות ארצות הברית הועברה לירושלים וערביי הארץ ומעבר לגבול מציינים את יום הנכבא ואת תחילת חודש הרמדאן. אין זו חובה שכל האירועים האלה ואחרים שלא הזכרתי יעוררו דאגה, אך נדמה שאנו רוקמים כבר בסתר נפשנו את ביעותי המלחמה הבאה של הילדים – באשר הם נמצאים.

כל אחד מהאירועים שצינתי הם הזדמנות לכוון את המיתרים הפנימיים, להתמקד במסר העיקרי מבלי להיבהל ולהיסחף אחרי צורות. לשמוע, להכיר, לזהות ולכוון אל הטוב והנעלה שקיים בכל אדם. כאן טמון

פוטנציאל ל"חופש גדול" מאוד. וזוהי בחירה. בחירה לא קלה. כי לבחור פירושו גם לוותר על אופציה שלא נלקחה. פירושו להתמקד, להתמסר למשהו ולעבור איתו כברת דרך.

גיליון קייצי זה מבקש להזכיר לנו להיאסף אל עצמנו, להתמקד, לא ללכת לאיבוד בשלל פרטים מרפרפים ונעלמים.

תמצאו בו: הצעה לבחור להיות חופשיים; לבחור לעשות שימוש רחב ומועיל באמת בידע שלנו; לבחור באהבה שתשנה אותנו; לבחור במורי דרך לחיים; לבחור לעבור דרך שלבי ההתפתחות, דרך הספק, הייאוש והנפילות, כמו במסלול של מרוץ מכשולים, ועם אותה רוח ספורטיבית של התגברות.

"תודה שבחרתם בשונות," קראה נטע ברזילי מעל במת האירוויזיון, וקולה הצלול חדר אל מיליוני לבבות. שליחותה הייתה ועודנה רב-ממדית ורחוקה מלהצטמצם לרעיון שהאירוויזיון יתקיים בירושלים בשנה הבאה. בחירה בשונות ובמגוון היא בחירה בהרמוניה ובחיים בריאים. נדמה לי שזה יכול להיות בהישג ידינו.

שלכם,

ענת סלע,
הוצאה לאור

אקרופוליס קיץ 2018 תוכן עניינים

26	הרצאות נבחרות
4	פילוסופיה לחיים רונן חלבי
10	תפוזות אסף אטיה ורעות פרידמן
28	בודהה, פריד והדרך אל האושר אלעד פרוטר
34	משבר רבע החיים ענת מולוידזון
12	פינגווינים סגולים מפלסטיק אלי מטרני
18	האהבה תשנה אותך יסמין גליק
40	Movuntu מיצג רחוב חברתי חניטה מטרני
24	קורס פילוסופיה כדרך חיים
42	רוח ההתנדבות

מנהלת הוצאה לאור:

ענת סלע

עורכת העיתון:

רעות פרידמן

עיצוב גרפי: עפרה בהרב,

ענבל בורד, ליטל כספין

עריכה לשונית:

יפעת קלוגר

הגהות: רינה בן עמי,

יסמין פיאמנטה

עיתון אקרופוליס החדשה,

עמותה ללא מטרת רווח

מספר 0-144-012-58

רשיון עמותה מספר 5222

כתובת דואר אלקטרוני

של המערכת: magazine@

newacropolis.org.il

תוכן המאמרים והמודעות

בעיתון על דעת הכותבים

ועל אחריותם בלבד

והתמונות מארכיון

אקרופוליס החדשה.

www.newacropolis.org.il

איור השער:

ליטל כספין

פילוסופיה לחיים | רשימה מספר 4 להיות עם חופשי בארצנו...?

רונן חלבי

צילום: ענבל בורד

וביקש להשמיע לי שיר שלמד. הטיתי אוזן והופתעתי לא הופתעתי לשמוע אותו שר ברהיטות פשוטה את ההמנון של מדינת ישראל, התקווה. הרגע הזה התפתח לשיחה קלה על המשמעות של ההמנון. היו לו שאלות מעניינות וגם הבנות תמימות ויפות על השיר ועל מה שהוא מדבר עליו.

אני בעיקר יצאתי עם הרהור על המילים: "להיות עם חופשי בארצנו..."

והנה כמעט בהמשך ישיר, וכאילו כחלק ממלאכת בימוי של במאי מוכשר, למחרת היום, בעודנו מתארחים בארוחת ערב משפחתית, באחד מהישובים הנוחים של השרון – שהוקדשה גם לשמחת יום ההולדת של המדינה – התפתח דיון קל על ההמנון. אני לא הייתי חלק מהשיחה, אבל

לא מזמן ציינו שבעים שנה לקיומה של מדינת ישראל. ציון אירוע זה כלל בתוכו התרחשויות רבות ומגוונות שבאופן טבעי משקפות את העת שבה אנו חיים.

שתי התרחשויות קטנות שהיו בסביבה האינטימית שלי, שלחו אותי, שוב, להרהור עקרוני על המשמעות של חופש בחיי היחיד והעם.

האחת קשורה לבני הקטן. הוא בן 8 ולומד בביתה ב' של הזרם הממלכתי הרגיל. לקראת חג העצמאות עמלו המורים והקטנים על למידה ושינון של החומרים שמהם בונים מיתוס – סיפור של עם. כל מי שגדל והתחנך בישראל, לפחות כיהודי, מכיר טוב מאוד את החומרים הללו ואת הסיפור. באחד הימים חזר בני מבית הספר

שמעתי את אחד הדוברים המרכזיים בה טוען שהגיע הזמן להחליף את ההמנון של המדינה. הטיעון כשלעצמו לא הפתיע אותי, משום שפה ושם שמעתי ואני שומע אותו. זאת בעיקר מהכיוון של אלו שמצביעים על כך שכיום יש חלק נכבד במדינה שאינו חלק מהעם היהודי, ולכן, למרות שמדינת ישראל היא מדינת הלאום היהודי באופן מוצהר, אפשר לחשוב על ניסיון למצוא המנון שיחבר את כל תושבי הארץ באופן טבעי ואורגני יותר.

אולם בשיחה שעליה אני מעיד, אמר אותו אדם שהגיעה העת להחליף את ההמנון כי הוא כבר לא רלוונטי, לא מעודכן. אנו קיימים כבר 70 שנה, הוא אמר, התקדמנו... אנו כבר חופשיים במדינה שלנו ואין עוד טעם לכסוף ולקוות להיות חופשיים...

השיחה התנהלה על מי מנוחות והייתה נטייה בולטת יחסית של הנוכחים – שלבם ובטנם היו טובים במאכל ויין... – ללכת עם ההצעה הזו.

מכל מקום אני נותרתי עם השאלה: מה זה עם חופשי בארצו? והאם יש בציון עם חופשי בארצו? אז עשיתי מעשה פילוסופי, הבטתי במובן מאליו... במוכר, במבט רענן.

השאלה בדבר חופש האדם היא אחת השאלות הבסיסיות בפילוסופיה. אפשר כמעט לומר כל פילוסופיה.

הפילוסופיה בדרך הקלאסית, זאת המבקשת לסייע לאדם להיות פילוסוף בחייו ולא רק ללמוד על מחשבות של פילוסופים אחרים, מציעה לאדם

שמוכן להלך בדרכה, ללמוד להכיר טוב יותר את עצמו ואת העולם כדי להיות מסוגל להשתחרר מכבליו.

כן, עמדת הבסיס היא שהמושג חופש הוא מושג שאפשר להתייחס אליו באופן יחסי, והוא תלוי בעמדה ובזהות של האדם שמבקש או שואל על חופש.

באופן גורף ועקרוני, העמדה של הפילוסופיה הקלאסית מדברת על כך שהאדם מתחיל את דרכו ללא הכרה מלאה של עצמו ושל העולם, ולכן הוא מתפקד מתוך הכרה חלקית ומתוך בערות, וכפועל יוצא מכך אפשר לומר שאינו חופשי. המסע הפילוסופי יכול לסייע לאדם ללמוד מהם הכבלים שעוטפים אותו ומה עליו לעשות כדי להשתחרר מהם, אם ירצה.

הכבלים הללו מתחילים ברמת היחיד בינו ובין עצמו וממשיכים להתקיים ברמה קולקטיבית של עם.

מה יכול לכבול אדם ברמת היחיד?

ובכן, משום שהטענה היא שהאדם הוא יותר מאשר הוא מסוגל לתפוס ולראות, ומשום שבכל עת נתונה הוא פועל על פי הבנתו וידיעתו – הוא תמיד נמצא מוגבל יחסית בפני מה שהוא יכול ועתיד להיות.

ברמה מאוד פשוטה ומוכרת, כל אחד מאיתנו מוגבל בשל כל מה שהוא יודע, כל מה שהוא מרגיש, ובשל הדרך שלנו להביט בעולם בהשפעת החינוך שקיבלנו וממשיכים לקבל.

מצד אחד כל אלו הם מה שמגדירים את האדם ויוצרים את זהותו, אבל הם

כוללים גם צללים ופחדים וגבולות וסייגים, שלא מאפשרים לו לנוע אל אזורים אחרים שיכול היה להגיע אליהם.

בתהליך גדילה והתפתחות עושה האדם בדיוק את הדרך מהאזורים המוארים, המוכרים שלו, שמספקים לו ביטחון ונחת, אל אזורים חשוכים יחסית ופחות מוכרים, אבל שללא העזה להיכנס אליהם מסתכן אדם בנפרדות, שטחיות ואינרציה.

כדי ללמוד צריך להכיר בזה שמה שהוא יודע הוא חלקי. צריך להסכים להיות מעט עם המבוכה של חוסר הידיעה. צריך גם לקלוט שתחושות שונות שלו, ובכלל זה תחושות רגשיות שונות, טראומות שהוא סוחב עמו ופחדים – גם אותם אפשר לעזוב אם מוכנים לקלוט את הזמניות והחלקיות שלהם ואם רוצים לנוע לעבר הרחב יותר.

המסע הזה, שמהותו שחרור, הוא מסע שמדובר עליו בכל התרבויות, ומרכזו הוא הגיבור שיוצא למלחמה או לשחרור.

זה המסע שהבודהיזם מתאר כמסע של שחרור מסבל והליכה אל הארה; הטאואיזם מתאר אותו כגילוי של האחד שקיים מעבר לרבים; ההינדואיזם מתאר אותו דרך המושג מוקשה כשחרור רוחני שמאפשר היחלצות מהכבלים של עולם החומר; הקבלה היהודית מתארת אותו כמסע של תיקון עצמי ולכן סיוע בתיקון עולם, ועוד.

מעניין מאוד לראות את הקשר בין

1 שלטון עצמי, מ"ק גנדהי, הוצאת אדם עולם

השחרור של היחיד לשחרור של עם. לעתים, אם לשפוט על פי ההיסטוריה, נדמה לנו שעל ידי פעולה חיצונית של שחרור פיזי מכבלים פיזיים של אנשים, אפשר בעצם להגיע לחופש. ייתכן שלחופש תנועה, חופש עשייה וחופש יצירה פיזיים ברמות הנראות – כן.

כן אולי בעת הקמת מדינת ישראל נכבש החופש של העם היושב בציון.

כן אולי מתנהל עדיין מאבק ומרחפת עדיין שאלה בדבר ההיתכנות של העם הפלסטיני להשתחרר ולהגיע למצב של חופש.

אבל לחשוב שחופש הוא רק חופש ההגדרה או התנועה או הביטחון לחיות על פי נורמות ותרבות מסוימת ללא דין וחשבון לאחר, זה לתפוס רק את קצה הקרחון של הזכות להיות חופשי. משום שלאחר שמתממש החופש במסגרתו החיצונית, הפיזית – החופש שמאפשר לעם לכוון מדינה על כל האפשרויות והפוטנציאל שלה – עדיין נשאלת השאלה האם בני האדם שחיים במדינה זאת ימשיכו במסע השחרור העקרוני שלהם. מסע זה אינו קשור במצב פוליטי כזה או אחר; הוא מסע מהותי ואוניברסלי ובמרכזו הצורך, הזכות והחובה של האדם להכיר את עצמו בכל רבדיו ולפעול בהתאם. החופש של האדם לא להמשיך להיות עבד לעצמו...

בהקשר זה מרתק לבחון מחשבות של מהאטמה גנדי שעסק בספרו (שתורגם לא מזמן לעברית) שלטון עצמי¹ בשאלת השחרור האפשרי של

מסע זה אינו קשור למצב פוליטי כזה או אחר, הוא מהותי ואוניברסלי, ובמרכזו הצורך, הזכות והחובה של האדם להכיר את עצמו בכל רבדיו ולפעול בהתאם.

העם ההודי בימים שלפני הקמת הודו המודרנית. כזכור, אז שלטו הבריטים בהודו, וגאנדי ניהל מאבק יוצא דופן כדי לאפשר את שחרור הודו כפי שהוא תפס אותו.

"...האנגלים לא לקחו את הודו, אנחנו נתנו להם אותה. ולא בכוחם הם מוסיפים להחזיק בה, כי אם אנחנו מחזיקים בהם." (עמוד 47)

"כל אדם ואדם יודע כי החולה מבריא רק כאשר מסלקים ממנו את הגורם למחלתו. באופן הזה, אם נרחיק מהודו את הגורמים ששעבדוה, היא תשחרר." (עמוד 87)

"והנה לך הגדרה לשלטון עצמי: הוא יבוא כשנלמד למשול בעצמנו. הישגו מצוי בכפות ידינו... השלטון העצמי אינו חלום [...] החשוב ביותר הוא שכל אדם ואדם יחוה את טעם השלטון עצמי בעצמו." (עמוד 88)

הדברים יוצאי הדופן הללו של גאנדי, בנתחו את המצב של האומה ההודית, מעידים מעל לכל ספק שגאנדי מנתח את המושג חופש ושעבוד של יחיד ואומה מנקודת מבט פנימית. הוא לא רואה בחופש רק חופש תנועה וחופש מנוכחות של כובש זר על אדמת הודו;

הוא עוסק באפשרות של שלטון עצמי שמתחילה באפשרות של כל אדם ואדם למשול בעצמו על עצמו, לא להיות עבד של עצמו, וביחס ישיר

לכך יגיע השחרור המיוחל גם לרמות הנגלות של העם והקיום הפיזי שלו, ויתבטא בכינונה של הודו חופשייה ועצמאית.

זהו ניתוח לא רגיל במחוזותינו משום שהוא קושר בין האבולוציה הרוחנית האפשרית של האדם והמדינה. תפקיד הציביליזציה - המדינה על פי גאנדי, לסייע לאדם לגלות ולממש את עצמו באופן מהותי ולכן לסייע לו להגיע לחופש. כך, רק מדינה שבה האזרחים חופשיים - במובן העמוק של המילה, במובן של מימוש הפוטנציאל השלם שלהם - היא מדינה חופשית ועצמאית במלוא מובן המילה.

בהמשך כמעט ישיר לכך מעניין להביט במחשבה של לוחם חופש אחר ומרכזי בתולדות האדם: נלסון מנדלה. נלסון מנדלה צוטט בנוגע לחופש: "להיות חופשי פירושו הרבה מעבר להסרת שלשלאות או אזיקים. להיות חופשי זה להיות תוך העצמה וכיבוד החופש של אחרים."

נלסון מנדלה מדבר על הסרת שלשלאות ואזיקים, והמכיר את תורתו יודע שגם הוא לא התכוון רק לשלשלאות הברזל ששמו נציגי משטר האפרטהייד, אלא גם לשלשלאות העבד ברמה הפנימית והמנטלית ששמים בני אדם על עצמם, וניתוק של אלו הוא חיוני למען מאבק בשלשלאות החיצוניות.

אבל מנדלה, בדבריו, אף מבהיר ומוסיף משהו שקשור בכך שכדי להגיע לחופש לא מספיק תהליך של אדם בינו ובין עצמו, אלא שחלק אינטגרלי משחרור האדם קשור למעורבות שלו בקידום החופש של האחרים!

באופן עקרוני, אין חדש בדברים הללו של מנדלה. אלו דברים המהדהים באמירות המבהירות שהאדם לא יוכל להגיע לשלמות או לאושר כל עוד האחרים לא זוכים לעשות כן... שהאדם אינו באמת נפרד מהאחרים שסביבו, ולכן הצורך להתמודד ולקחת אחריות ומעורבות בחיי האחר הוא חיוני והכרחי גם עבור שחרור ושלטון עצמי.

ובחזרה לישראל של שנת 2018 ולחגיגות שבעים שנה למדינה, נדמה שצריך לבחון היטב את שאלת החופש של העם היושב בארצו. אפשר וצריך לראות מה הושג בשנים אלו. יש מדינה ריבונית המאפשרת לכל בני העם היהודי קיום חופשי מרדיפה; יש ביטחון פיזי; יש חופש לעשות כמעט מה שרוצים; יש מוסדות ותרבות וחיים כלכליים שהם ביטוי לחיים משותפים שמתקיימים בארץ העתיקה הזאת, אבל האם אכן חופשיים אנו כיחידים וכעם במלוא מובן המילה?

אני סבור שלא.

אולי גם לכך התכוון דוד גרוסמן

בנאומו ביום הזיכרון לחללי צה"ל, שבו טען שבשבעים השנים שחלפו ידענו לבנות מבצר אבל עדיין אין לנו בית, ושאלנו צריכים לדעת שלא יהיה לנו בית כל עוד עוד לצד השני שחי עמנו, הפלסטינים, לא יהיה בית.

נראה שיש צדק בדבריו, ושהיכולת שלנו לראות את האחר ואת סוגיית החופש שלו ולהבין שיש לנו אחריות ומעורבות בחייו - גם כדי שנוכל לממש עמוק יותר את החופש שלנו - היא עוד שלב בשחרור אפשרי של העם היושב בציון.

יש עוד שלבים, שאולי כעת מיועדים למעטים בלבד, אלו שיש בלבם צורך להמשיך בדרך האדם עוד כברת דרך כדי לגלות ולפענח משהו מהמסתורין של האדם, שהוא הרבה מעבר ללאום שלו, לדת שלו, למינו או לשאר המאפיינים ה"נראים" של זהותו.

אז אולי צריכים אנו להמשיך לשאוף להיות חופשיים בארצנו, ותוך כדי כך לחבק אלינו, ללבנו והכרתנו, את החופש של האחרים שעמנו, באשר הם.

עוד לא אבדה תקוותינו.

שלכם,

רון חלבי

מנהל אקדמיה ליהדות בירושלים.

תפוזרת

הקיץ מביא איתו גם רעש חיצוני ופיזור, והפילוסוף מחפש את הבהירות ואת המיקוד. בחנו את המעלות הקשורות בכך כיוון שיש בהם סוד. ניזכר, ונמצא אותם בתוכנו. אז נגיע אל הסתיו מוכנים לזרוע את הפוטנציאל של השנה החדשה, לקראת המחזור הבא ממוקדים ומכוונים יותר. תהנו!

פ	ס	ד	ג	ס	ו	פ	פ	ת	ב	ח	נ	ל	צ	ס	כ	ס	כ	ט	ה
מ	ס	ה	ו	ע	ז	א	ש	נ	ו	צ	ח	ח	ס	ה	פ	ת	ע	ר	ד
ה	ד	ו	פ	א	פ	ה	צ	ת	פ	ת	פ	ב	ה	ד	ג	ד	ל	ח	א
ט	ג	ו	י	ר	ו	א	ג	ל	ה	ד	ב	ר	ו	מ	ק	ט	פ	ג	ט
ע	ב	ח	ס	ג	ט	ר	ס	ד	כ	ה	ס	ק	ו	ת	י	פ	נ	י	מ
ר	ש	א	מ	ח	ל	ש	א	ב	ר	י	י	ו	נ	ה	פ	ג	א	פ	ד
ר	ס	ו	ת	ר	ר	ה	ר	ט	ה	מ	כ	פ	ע	ר	ט	ל	ז	ס	ס
ק	ש	ס	ו	ס	ר	ה	ו	פ	ר	י	ל	א	ד	י	א	ח	נ	ש	ל
ז	ח	ס	נ	ת	ד	ט	ו	ש	נ	ל	ר	ק	ח	ח	י	ת	א	ר	ת
מ	נ	ס	מ	ת	כ	נ	פ	ש	ר	ח	ה	ו	ה	ב	כ	ט	כ	ט	ח
ו	ע	י	ו	פ	ג	ו	א	י	א	ר	ר	צ	ת	צ	ש	ד	ת	פ	ח
ק	ע	ט	א	ו	ח	ד	כ	ר	כ	נ	ב	ד	ז	מ	מ	ד	ר	ג	ע
צ	ש	ז	ק	י	ח	ו	א	ו	ה	ה	ה	ט	ב	ל	נ	ח	נ	ס	פ
פ	נ	נ	ש	ע	ז	ש	ב	ת	פ	ק	נ	מ	פ	כ	כ	ט	ג	ה	ח
פ	ט	צ	צ	כ	ה	ס	ל	ו	פ	ת	ב	י	ש	ד	י	א	ל	צ	פ
ק	ב	ש	ו	ס	ר	ע	ת	נ	ד	י	ב	ו	ת	ג	כ	ע	ב	י	ו
ז	ב	מ	צ	ק	ד	ב	מ	י	י	ח	פ	ד	ש	נ	ה	נ	ח	מ	ת
ט	ס	ת	ו	ת	ל	ה	ו	ק	צ	ש	י	מ	י	נ	פ	ר	י	צ	י
ב	ה	ק	כ	ש	ח	ה	ש	י	ה	ב	כ	ב	ו	ו	ג	ק	ד	ב	ג
נ	ט	מ	ע	כ	נ	ק	ת	ס	י	ס	ג	ש	נ	ט	ק	ת	ש	ו	ה

תשומת לב מיקוד
ריכוז
שנונה
דיוק
אומנות
ציר פנימי
בחירה בהירות מנטלית

לפתרון התפוזרת:

עיצוב: ענבל בורד

חיברו: רעות פרידמן,
אסף אטיה

אלי מטרני

עיצוב: ענבל בורד

פינגווינים סגולים מפלסטיק

מה יש לפרופסור בעל שם עולמי בביולוגיה לומר לנו על החברה והעתיד? ראיון עם פרופ' סטוארט קאופמן על שאלות שמטרידות את כלנו.

אקרופוליס החדשה, שבו אני שותף. לפני כשנה קיבלתי הזמנה להגיע להרצאה שלו באוניברסיטה העברית בירושלים, במסגרת הכנס ה-30 של ILASOL – האגודה הישראלית לאסטרוביולוגיה ומקור החיים. ההרצאה הייתה מתוכננת בדיוק ליום ולשעה שבה תוכננה הפגישה החודשית של מכון הרמס – ועוד בירושלים. שמחנו על ההזדמנות, ויחד עם שלושה חברי מכון נוספים הזמנו מקום מראש והגענו בבוקר לאולם ההרצאה.

אולם רוטברג, שבו התקיימה ההרצאה, היה בקומה הראשונה, וכאשר מצאנו לבסוף את המקום, 20 דקות לפני שעת ההתחלה, היו נוכחים, חוץ מארבעתנו, שני הפרופסורים שארגנו את המפגש ופרופסור קאופמן ואשתו. פרופסור בעל שם עולמי

בעודי צעיר יחסית, הכיר לי אבי, פרופסור לביולוגיה במקצועו, את עבודתו של אדם ושמו סטיוארט קאופמן, שסיפק אלטרנטיבות מיוחדות מאוד לתאוריית התפתחות החיים. קאופמן הציג מודלים מתמטיים פשוטים ומקסימים, המתארים הופעה ספונטנית של סדר בתוך תהליכים אקראיים, לכאורה, והדגים כיצד הסדר מתאר בצורה אלגנטית מאוד הרבה מהתהליכים שאנו מכירים, המאפשרים את קיום החיים והתפתחותם.

על עבודותיו זכה קאופמן בפרסים שונים, בין השאר בשותפות מקארתור, אחד הפרסים היוקרתיים שקיימים עבור חשיבה יצירתית.

בהמשך פגשתי את עבודתו במהלך לימודי במכון הרמס*, מכון מחקר אנתרופולוגי בין-לאומי, מייסודה של

* מכון הרמס, הוא מכון אנתרופולוגי בינלאומי החוקר את המורשת הלא חומרית של תרבויות בעבר ובהווה.

מגיע לדבר על מקורות החיים ובקושי מגיעים אנשים לשמוע. הופתענו. אם זה לא מעניין, אז מה כן?

הסיטואציה כולה הייתה מעט סוראליסטית. ישבנו נבוכים באולם וחיכינו, ולבסוף הגיעו עוד כ-15 אנשים. לאחר כמה תקלות טכניות – הכנס החל.

לאחר הקדמה קצרה, עלה פרופסור קאופמן והחל לדבר על עבודתו. ניסינו לעקוב כמיטב יכולתנו, בכל זאת, איננו מומחים בתחום האסטרוביולוגיה... ועם זאת, נראה היה שקיימת אפשרות, לא לגמרי מופרכת, לאתר קווים מקבילים בין הרעיונות המדעיים שהציג קאופמן לבין רעיונות חברתיים. נוסף על כך, מראיונות אחרים ששמעתי איתו, ידעתי שבנוסף למדע חשוב לו גם ההיבט של האתיקה האנושית.

במסגרת האינטימיות של הכנס, בהפסקה, בעידודה של חברתנו ענת, אזרנו אומץ, ואחד מחברי המכון ביקש את כתובת המייל של הפרופסור כדי להמשיך לשוחח איתו ולשאול אותו שאלות. הוא הסכים בצניעות המאפיינת אותו ואמר שישמח להמשיך לשוחח.

קיימנו פגישת "סקיפ" ארוכה ובמהלכה הייתה לי ההזדמנות לראיין אותו ולשאול אותו על פילוסופיה, פיזיקה התפתחות החיים וחוקי הטבע. ידיעותי עמוקות ורחבות, וזו הייתה באמת הזדמנות יוצאת דופן לקבל מבט מעמיק על המציאות.

בתחילת המפגש ביקשתי את רשותו

להקליט את השיחה בינינו כדי לפרסם דברים מתוכה בהמשך, והוא הסכים בשמחה. זו הייתה שיחה ארוכה, לכן אביא חלקים מתוכה שקשורים יותר לנושא התרבות שלנו וכן כוללת בעיות ופתרונות אפשריים שהוא העלה.

באחת מההרצאות שלך ציינת שאתה הומניסט ושיש צורך במשהו שיתן כיוון ויאפשר פיתוח של אתיקה גלובלית. אמרת שאחד הכלים לכך הוא הקדושה, ושכעת עלינו להמציא מחדש את הקדוש, כדי שיאפשר לכיוון את האתיקה הגלובלית שאנו זקוקים לה. האם תוכל לפרט על כך?

"אני כעת קורא הקדמה לספר של אנדראס וובר (ANDREAS WEBER) שמתייחס למה שאתה מדבר עליו.

ובר זיהה את הכוח של אהבה, אותו הוא מכנה מעורבות עצמתית, ככוח המניע את ההתהוות ליצור קשרים ולקשור גורלות בין ישויות ביקום, במקום הכוח המכני של יעילות כלכלית. אפשר בקלות להתאהב בזה. הנה, אנחנו שני אנשים המדברים על ערכים, אני קצת יותר זקן, על כן השינוי צריך לבוא מהדור שלך.

"בימינו אנו תלויים על זנב של נמר שנקרא קפיטליזם, שאומר שכדי להתפרנס עלינו למכור דברים אחד לשני. אנחנו כבר לא יכולים ללקט ולצוד כדי לאכול, לכן עלינו לעסוק בסחר חליפין. אבל מה הם המוצרים שאנחנו מחליפים בינינו? לרוב אלו הם דברים חסרי תועלת שהורסים את כדור הארץ...

"אני לא מתיימר לדעת איך לגרום לשינוי כזה לקרות, אבל בוא נתבונן על זה כך: כיום הרבה תהליכים אינטלקטואליים מוחלפים על ידי רובוטים, כמו 'סירי', לדוגמה.

אפילו העבודה האינטלקטואלית שלנו תוחלף כנראה על ידי תהליכים אלגוריתמיים. אבל אני לא חושב שהמוח האנושי הוא אלגוריתמי, וגם לא התהוות החיים. אנחנו מהופנטים על ידי מחשבים, אבל אני לא חושב שהמוח האנושי הוא מחשב. אולי אוטומציה רובוטית תחליף אותנו עד כדי כך שנשאל עצמנו – מה בעצם הערך שלנו? מהי היצירה שבני אדם מסוגלים אליה, ומכונות לא? ייתכן שנגיע לתשובה שהערך האמיתי שלנו טמון בגילוי ההבדל הזה.

לדוגמה, האם לא תעדיף ריהוט שנוצר באופן ידני לפני 400 שנה בפרובנס על פני ריהוט שנוצר במכונה? כמובן. נעדיף משהו שמישהו נתן לו ערך, שמישהו עשה אותו באהבה.

לכן כיום אנחנו מעריכים יותר את היצירה האנושית מאשר לפני 50 או 70 שנה, כאשר יצירות ממוכנות היו דבר חדש. אולי מה שנעריך יותר מכול בסופו של דבר הוא את היצירות האנושיות..."

קשה לי לראות איך זה יקרה באופן ספונטני. מניסיוני, אם לא נעשה מאמץ מיוחד, נמשיך לפעול בכיוון שמקדם את הנוחיות וההירשדות שלנו, ולא דווקא בכיוון ערכי יותר.

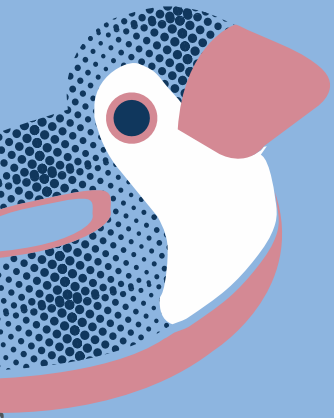
"אני מסכים לחלוטין. אולי ננסה זאת כך: רובוטים מחליפים אותנו;

"פעם ניסחתי זאת כך: אנחנו מייצרים ומוכרים פינגווינים סגולים מפלסטיק לשים ליד הברכה. אנחנו מוכרים כל מיני דברים טיפשיים למלא בהם את הסביבה שלנו!

חלק מהעולם התעורר ואמר, 'מה שאנחנו עושים כמעט חסר משמעות לחלוטין!' האם יש דרך אחרת להתפרנס? האם יש עיקרון אחר שעל פיו נוכל להחליף דברים בינינו, באופן שכולנו יהיה מה לאכול אבל לא נתעסק בפינגווינים סגולים מפלסטיק לשים ליד הברכה?... כלומר להתפרנס בצורה שתאפשר יותר שייכות? קל להגיד את זה, אבל זה לא נראה בלתי אפשרי! עם זאת, הכוחות שמתנגדים לזה הם הסטטוס-קוו והתאגידים הגדולים, שמנסים להתפרנס עוד ועוד על ידי מכירת פינגווינים. אולי תובנה מעין זו תצליח לפרוץ, ואז תיוולד מערכת ערכים חדשה שתתפשט בקרב האנושות.

"בפגישה שנכחתי בה לאחרונה אנשים אמרו שיש חוסר סיפוק בכל מקום. אנשים פונים לפעילות רוחנית מכל סוג שהוא, כי הם אינם מוצאים משמעות במה שהם עושים. אנשים יודעים, לדוגמה, שמערכת הבנקאות עושקת את כולם, אבל אנחנו עדיין לא עושים דבר בנדון. אנשים יודעים שיש מעט מדי תאגידים עם יותר מדי כוח, כולנו יודעים את זה, נכון? אנשים מודאגים מזה."

בהחלט, אנשים מחפשים לחיות עם משמעות ולא רק לאכול ולישון, מחפשים לתת ערך עמוק יותר לקיום הזה.

אנחנו יכולים
להיות בפייסבוק
ולאכול מרשמלו,
נכון? אבל מה
עשינו כדי לזכות
במרשמלו?
כלום. לכן
אלו יהיו חיים
חסרי משמעות
לחלוטין.

המכונות החליפו את העבודה הידנית; פטיש אוויר חזק יותר מפטיש ידני – אם יש את כל המכונות הללו סביבנו, אנחנו יכולים פשוט לשכב ולא לעשות כלום. להיות בפייסבוק ולאכול מרשמלו, נכון? אבל מה עשינו כדי לזכות במרשמלו? כלום. לכן אלו יהיו חיים חסרי משמעות לחלוטין. הרעיון הזה דוחה עבור שנינו – לא בגלל שאנחנו יהודים או מתמטיקאים, אלא בגלל שאנחנו בני אדם. עולם כזה נחוה כמדבר של חוסר משמעות.

"לפחות חלק מאיתנו בטח יגיד לעצמו: יש לי מכונת כביסה וטלוויזיה ואני יכול לשבת שבע שעות מול המסך ולהיות מבודד – אבל חיי חסרי משמעות... צריך ליצור ערוצים כדי שיהיה משהו על הפרק עבורנו, כבני אדם, לפעול למענו – גם אם זה נשמע קצת מתחמד לומר את זה.

"ההיסטוריון ארנולד טוינבי כותב, 'ציביליזציות נולדות, מתבגרות ומתות. ובמותן יש לידה מחדש רוחנית.' בדוגמה הקנונית של קריסת האימפריה הרומית, קונסטנטין רצה לאחד מחדש את האימפריה תחת משהו שילכד אותה, והוא בחר לשם כך את הנצרות, מה שהביא להתפשטות הנרחבת של דת זו.

האם ייתכן ששינוי כגון זה נמצא כעת באוויר? אולי בית הספר לפילוסופיה שבו אתה לומד הוא ביטוי נוסף של אותו דבר? מה **אתה** מחפש? מה **אתה** מחפש, אלי?"

ומה אתה מחפש? מה את מחפשת?
יש חשיבות רבה כל כך לשאלה הזו,

אולי יותר חשיבות מאשר לתשובה שניתן לה. את השאלה הזו הצגתי לעצמי פעמים רבות כל כך במהלך חיי, והתשובה אף פעם לא נותרה זהה. גם התשובה שנתתי לפרופסור קאופמן, שלא אפרט אותה כאן, הייתה מעט שונה, ועזרה לי לדייק משהו בהתנהלות שלי. זוהי שאלה שקוראת לאקטיביות, שמתחילה מבפנים אבל ללא ספק מביאה לתהליכים קונקרטיים.

כמדען וכפילוסוף, אני מודה על כך שהשאלה הזו, בין השאר, הביאה אותי לפגוש באדם כפרופסור קאופמן, שיש לו האומץ והפתיחות – עם הרבה אהבה ובלי הרבה ביקורת, אבל עם מבט מפקח – להתבונן על המציאות שאנו חיים בה.

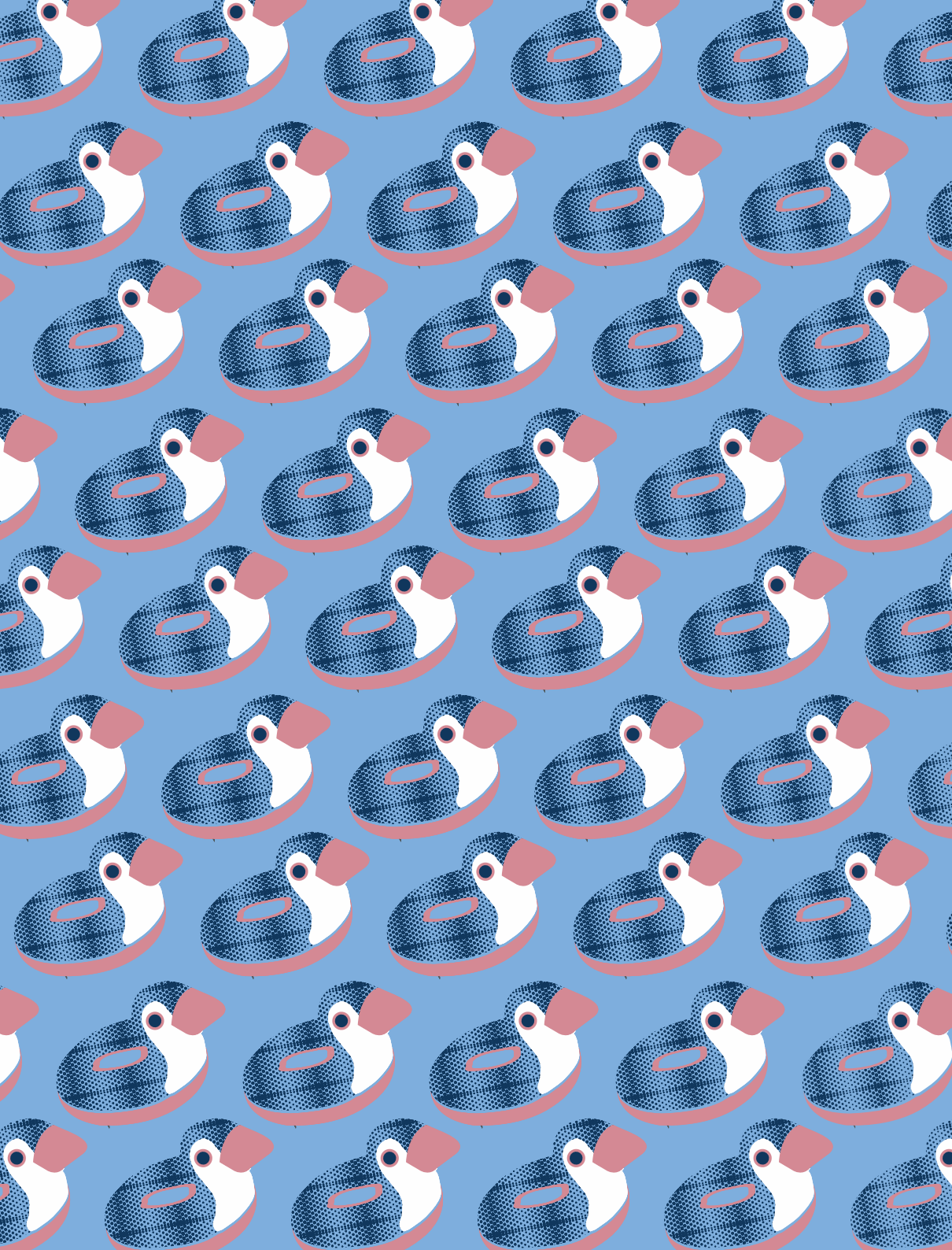
אנחנו באמת מתעסקים הרבה מאוד עם פינגווינים סגולים מפלסטיק ושוכחים תוך כדי כך את העיקר. אבל אז מישוה שואל אותנו:

מה אתה מחפש?

ואנחנו נזכרים.

כאשר ביקשתי רשות לפרסם מאמר מתוך הריאיון, פרופסור קאופמן הציב תנאי אחד בלבד: הוא ביקש שאשאיר ערוץ פתוח למי שמעוניין ליצור קשר ולהמשיך את השיח שלנו, מתוך תקווה ואמונה שאולי מתוך המפגש והשיח, לאט לאט, נגלה דברים משמעותיים יותר שנוכל ליצוק אל חיינו.

אז בשמחה, כל מי שרוצה מוזמן ליצור איתי קשר בכתובת –
■ eli@acropolis.org

האהבה תשנה אותך

יסמין גליק

פלא האהבה שב ומעסיק את האנושות מדי יום ביומו. נדמה כי כבר אמרו עליו הכול, ובכל זאת כמאמר השיר של ביאליק - "אֹמְרִים, אֶהְבָּה יֵשׁ בְּעוֹלָם - מָה זֹאת אֶהְבָּה?" - שאלה זו מיטיבה מבחינתי לבטא את המבוכה שמומלץ שתהיה לנו מול כל הדברים שעל משמעותם אנו תוהים, והיא נקודת התחלה טובה לבחון את האהבה באופנים חדשים

צילום: ליטל בספין
עיצוב: עפרה בהרב

נדרשו למות, הצליחו ליצור או ליילד דברים חדשים - ובכך מימשו את האהבה הזו שוב ושוב. מבין הדמויות שעוררו בי השראה מיוחדת, ישנה דמותו של ג'אלאל א-דין רומי, פילוסוף, מיסטיקן, איש דת, משורר ויוצר בן המאה ה-13 לספירה. רומי, כמו נוספים לפניו ששייכים לזרם הפילוסופי המכונה "סופיות", שיתף ותיאר בשירתו האומנותית-מיסטית, בלשון חיה ופשוטה, את חוויית האהבה. הוא מתאר אותה כמרכיב בעל משקל גדול שחולל בחייו מהפך פנימי ואפשר

כמי ששואפת לחתור באופן יום-יומי לעשות אהבה עם החיים... כלומר להתקרב פנימה, לבוא במגע עם החיים, אני מוצאת עניין רב במי שעשו זאת הרבה לפניי. מבחינה זו, משמח מאוד לגלות שהתנועות והזרמים השונים של החוכמה, התרגול וההגות - כגון בודהיזם, חסידות, סופיות ועוד - עסקו ועוסקים בכך עדיין באופן שיטתי ורציני ביותר. כך נפגשתי לאורך הזמן עם לא מעט דמויות של אנשי חוכמה ורוח שהשתוקקו לאהבה, נמשכו, סבלו, התייסרו, נאלצו לוותר, למדו לשחרר,

לו למות, במובן הנפשי-רוחני, כדי להיוולד מחדש להכרה ולתפיסת חיים רחבה וגבוהה יותר.

המסע שהאהבה פתחה בפניו ורגעי המוות שהוא מתאר נוכחים במיוחד ביחסים שלו עם מורו הרוחני,

דרויש-נווד שפגש באופן מקרי לגמרי, ביום בהיר אחד בשוק העיר. הוא היה אז בן 38, בשיא בשלותו כדרשן דתי, מורה ומנהיג לקהילת תלמידיו. בדומה למפגש המטלטל בין אפלטון לסוקרטס ביוון של המאה הרביעית לפני הספירה, כך גם במפגש בין רומי לשמש היתה הטלטלה המניע המרכזי להשתנות פנימית פורה.

רומי כתב כך:

שאלתי אותו: 'מה עלי לעשות?'
הוא ענה לי: 'תמות'.
אמרתי: 'הפכתי לשמן צלולי'
הוא אמר לי: 'תמות'.
אמרתי: 'הפכתי מאור,
הפכתי לפרפר המסנוור מאורך,
הוא פניך קורנות!'
'תמות' - הוא אמר לי - 'תמות'.

הקשר המסתורי הזה בין אהבה לבין מוות, במקור לחיים חדשים, שב וחוזר במסורות השונות המתארות תהליכי חניכות והתפתחות רוחנית. במסורת העברית, למשל, דרישתו של האל מבני האדם היא לקשור קשר של אהבה בינו לבינם: "שִׁמְנֵי כְחוֹתָם עַל-לִבָּךְ כְּחוֹתָם עַל-רִצְוֹנִי כִּי-עֲזָה כְמוֹת אֱהֵבָה..." (שיר השירים, פרק ח, פסוקים ו-ז).

המוות הוא ללא כל ספק חוויה עזה וגורפת עבורנו במובן הכולל והסופי,

אך המבט הפילוסופי מזכיר לנו לראות את המוות דווקא כחלק טבעי ומחזורי בגלגל החיים, ולא כסופיות מוחלטת שמותירה אחריה ריקנות אפלה. הרי נוכל לראות את שמש הבוקר העולה מתוך חשבת הלילה בדבקות, יממה אחר יממה, ואת האביב מגיח ונולד שנה אחרי שנה מתוך החורף הקר והמצמית. במובן הזה, המוות אינו אלא המבשר של שינוי הכרחי לצמיחה והתקדמות מתמשכים. את זאת מתארים הפילוסופים הקלאסיים של המזרח והמערב כעניין בסיסי להבנה ומשמעותי לתרגול.

כך, למשל, בדיאלוג המפורסם של ה"בהגווד-גיטא" בין קרישנה האלוהי לארג'ונה הגיבור:

"כל הנולד מות ימות, ולכל מת נבונה לידה, לכן אל תאבל על מה שאין להימלט ממנו [...] הופעתם בת החלוף של שמחה וצער והיעלמותם עם הזמן משולות לבואם ולהיעלמם של החום והקור. באים הם מתפיסת החושים. שאף לשאת אותם, הו ארג'ונה." (ה"בהגווד גיטא", בתרגום של איתמר תיאודור)

ומה מכל הדברים יוכל להעניק לבני האדם את הכוח לשאת את כאבי החיים והמוות ההכרחיים להשתנות ולצמיחה, אם לא עוצה של האהבה. כותב ויקטור פרנקל בספרו "האדם מחפש משמעות": "אדם נעשה מסוגל לשאת רעה, השפלה, פחד וזעם על עוולות, בזכות דמויותיהם של בני אדם אהובים שהוא שומר בלבו, בזכות הדת, בזכות חוש הומור, ואף בזכות מבטי-חטף על חמדת הטבע

רבית המרפא - על עץ או על שקיעת החמה."

לשם כך קורא לנו רומי להתייחד עם מי ומה ששוכן בתוכנו, כלומר עם מה שברשותנו מלכתחילה - אהבה שתיוולד מתוך תהליך שנוכל לכנות כמסע של ידיעת עצמנו - הסקרנות, התשוקה והחתיירה המתמדת לקרבה בתוך עצמנו ולדיהוי המעלות האנושיות שטמונות בנו. כל אלה כאוצרות המבקשים להתממש בנו. אלו הן הבסיס לאפשרות שלנו לאהוב באופן עמוק ואמיתי.

'בתוך הנפש כוח רב טמון, חפש! כהר הגוף אוצר כלום, חפש! הו סופי - הלך, אם לחיפושים יצאת החוצה אל תביט. הכל בפנים, חפש!'

הפנייה הזו פנימה, לחפש בתוכנו, ללמוד תחילה לכבד, להוקיר ואף לאהוב את אשר הננו - רחוקה לעתים מלהיות לנו מובנת וטבעית, כפי שרומי מתאר בשירו. הצורך שלנו באהבה בא לרוב לידי ביטוי כצורך שלנו להיות נאהבים על ידי גורם חיצוני, ובאופן כללי לתלות את אושרנו במה שמחוץ לנו. הפילוסופיה מזהירה מפני אהבה מסוג זה, אשר מובילה להשתוקקות ולהזדהות עם מה שסופו לחלוף, מה שהוא בלתי ניתן לאחיזה עבורנו ומשום כך יסב לנו ולסביבתנו מידה רבה של מפח נפש וסבל. סכנות נוספות האורבות לנו בשלב הזה הן ביקורת עצמית מופרזת, התמקדות בפן השלילי או טיפוח אהבה עצמית שקרית, שמקורה באגואיזם ובחוסר טוהר מוסרי. כל

אלו מובילות להתבדלות ולהפרדה - "אני ואפסי עוד"...

לשם כך קורא לנו רומי להתייחד עם מי ועם מה ששוכן בתוכנו, כלומר עם מה שברשותנו מלכתחילה - אהבה שתיוולד מתוך תהליך שנוכל לכנות כמסע של ידיעת עצמנו - הסקרנות, התשוקה והחתיירה המתמדת לקרבה בתוך עצמנו ולדיהוי המעלות האנושיות שטמונות בנו. כל אלה כאוצרות המבקשים להתממש בנו. אלו הן הבסיס לאפשרות שלנו לאהוב באמת.

השלב הבא של השתנות והתרחבות ההכרה שלנו נמצא כתמרור בהיר ומכוון במשפט הידוע "אם אין אני לי, מי לי. וכש'אני לעצמי, מה אני. ואם לא עכשיו, אימתי" (מסכת אבות א, יד).

גם רומי מתאר זאת בשפתו הלירית:

'בלב זורח אור ההבנה:
אני בודד, אך לא כמו גווייה
בשחור קברה. אני בודד כמו
גרגר המלח אשר בין אלף
גרגרים זהים לכוד במחצבה'

הלב הוא זה שיודע לזהות שאיננו לבד בעולם, שאנו חולקים את המסע של החיים עם האנשים שסביבנו - כלומר עם הזולת. אך להצליח לאהוב את הזולת, זו כבר קפיצה משמעותית עבורנו. "הגיהנום הוא הזולת", משפט מפורסם שמניח הפילוסוף הצרפתי הנודע, ז'אן-פול סארטר בפיו של גרסאן, גיבור המחזה "בדלתיים סגורות". המחזה

הלב הוא זה
שיודע לזהות
שאנו לא לבד
בעולם, שאנו
חולקים את
המסע של החיים
עם האנשים
שסביבנו

רומי מתאר זאת כך:

'גדולה האהבה שבדבר אינה תלויה, גדולה בעבודה בלי מטרה גלויה. אם תוותר על קסם התחכום, אז תגלה פלאי פשוטת שביקום.'

האהבה לשם אהבה, זו שאינה מוגבלת לתמורה או למטרה, אלא נובעת מעצמה, ממש כמו האור והחום של השמש על ראשי כל היצורים החיים בעולמנו, ללא אפליה, ללא ביקורת או סייגים – היא הפסגה אליה שואף הפילוסוף. זו אמנם פסגה רחוקה, אך יש בהחלט באפשרותנו לטפס לקראתה בצעדים מדודים ובעלי ערך. נוכל לעשות זאת ככל שנפנה את לבנו לעולם שבו אנו חיים ברמה הולכת ומתרחבת – למן היצורים הזעירים ביותר ועד לגלקסיות רבות ההוד ולחלל מלא המסתורין שעוטף ונושא את הכול. יש בלבנו היכולת הפלאית לחוש, מעבר לכל היגיון או רגש סובייקטיבי, את אותה שייכות בסיסית לעצום ביותר ולרחוק ביותר. יכולת זו נולדת בתוך הרעד הטבעי של יראת הכבוד של הטיפה הזעירה ביותר לאוקיינוס, שהיא תמיד חלק ממנו.

הבה נאזור בתוכנו את האומץ לאהוב בכל יום מעט יותר – את עצמנו, את הזולת ואת העולם. האהבה תשנה אותנו! אך אל לנו להירעע מן השינוי, שהרי בכוח האהבה להתמיר את הפחד שבנו לדחף של כמיהה ושל רצון לחיות ביתר שאת חיים מלאי אושר ומשמעות. ■

זו הבנה שהאחר ואני אינם נפרדים; זו ההבנה שיש בין כולנו אחדות בסיסית ומהותית, שיש קשר בין החלקים השונים ושלכל חלק יש תפקיד, כמו לאיברים בגוף השלם.

בשלב זה, שבו אנו שואפים לכיבוש תפיסת עולם מעין זו, וגם מתחילים לתרגל זאת בתוכנו ביחס לאנשים הקרובים לנו ביותר, כמו גם מול אלו שהגורל זימן לנו ללא בחירתנו, בביכול – זהו ללא ספק הזמן שבו נדרשת מידה עוצמתית מאוד של אהבה.

ללא אהבה בלבנו לאחר, אנו נותרים מוגבלים, בודדים וקשורים בשלשלאות לאשליה המסוכנת והאפלה ביותר שאורבת לפתחנו – אם כל המלחמות, ההרס, ההשחתה הפנימית ואובדן צלם אנוש. עד כדי כך... לכן טוב והכרחי לנו לעשות את המאמץ לראות את האחר במבט שרואה את הטוב שבו, את הפוטנציאל שלו, ולהשתמש בנסיבות של מפגשים וחיוכים כהזדמנויות לתרגול אהבה – באמצעות תקשורת נכונה ויצירת חלל וזמן לעשייה משותפת.

כך נוכל לבחור ללמוד את ה"שיעורים" שעולים גם ממפגשים קשים, ולראות באחר את ה"מורה" העמוק והמדויק ביותר עבורנו.

שלב האהבה לזולת נדמה לא פעם כפרודדור ארוך וצר, מלא בלא מעט ייסורים, לפחות בהתחלה, אך לעולם לא נפקדת ממנו התקווה להתעלות ולאשר יציב המזכה את בעליו במעבר לשלב חדש.

מציג שלושה אנשים המובלים לאחר מותם לחדר במדורי הגיהנום, ושם הם מגלים עד מהרה שהגיהנום הוא לא אחר מאשר האתגרים העולים במפגש בין אנשים. המפגש עם ה"אחר", שאיננו אנחנו, שחושב ומתנהג אחרת מאיתנו, נחשף כמאיים וכקורא תיגר על בלעדיות האגו שלנו ונתפס על ידי האינסטינקטים הנמוכים שלנו כהתייצבות מול אויב של ממש.

כל זה מתקיים בנו במידה כזו או אחרת, עד שאנו לומדים להכיר את האחר ולזהות אותו כ"גרגר מלח" זהה לנו מהותית, חלק מאותה מחצבה שבה גם אנו נוצרנו... כלומר, זה הרגע שבו אנו מבינים שכולנו משפחה אחת, בין אם נרצה או לא נרצה, ושווקא החיכוך שנוצר בינינו הוא הבסיס המפרה ביותר שגורם לנו לגדול, להשתנות ולהיות טובים יותר ומאזשים יותר.

מאחר שזה לא משהו שקורה לנו בפשטות או באופן ספונטני, ראו בכך כל חכמי הדורות את לב העבודה שיש לאנושות ללמוד ולתרגל – לגלות איך לעבוד יחד כשווי ערך פנימי, למרות ובגלל העושר שבגיוון ובשוני שקיים בין המופעים האינדיבידואליים של כל אחד ואחת מאיתנו.

"ואהבתך לרעך כמוך" היא כל התורה כולה – וזו באמת תפיסה מהפכנית המאפשרת לנו להבין שהמרחב החברתי, הוא ולא אחר, הוא אתר החניכה הגבוהה ביותר עבורנו כבני האדם.

ללא אהבה בלבנו לאחר, אנו נותרים מוגבלים, בודדים, קשורים בשלשלאות לאשליה המסוכנת והאפלה ביותר

* הציטוטים המובאים במאמר לקוחים מתוך הספר "דיוואן". תרגם מפרסית: אלכסנדר פייגן. תודתנו להוצאת "עולם קטן", ירושלים

מועדי פתיחת הקורס בסניפים:

24.6	יום א'	כפר סבא
11.7	יום ד'	חיפה
16.7	יום ב'	באר שבע
15.10	יום ב'	קריות
16.10	יום ג'	ירושלים
21.10	יום א'	תל אביב
31.10	יום ד'	ראשל"צ
4.11	יום א'	כרמיאל

* כל ההרצאות מתקיימות בשעה 20:00

* בשבועות שלפני פתיחת הקורס תתקיימנה הרצאות מבוא בכניסה חופשית. לפרטים פנו לסניף הקרוב אליכם.

פרטים על הקורס באתר: www.newacropolis.org.il

קורס פילוסופיה כדרך חיים

קורס המבוא ללימודים באקרופוליס מציע גישה פילוסופית לחיים. הקורס נוגע בשאלות מהותיות ועמוקות ומעניק מבט רחב על האדם, החברה והעולם. במהלכו, נכיר ונלמד מושגי יסוד מהחכמה העתיקה, כמו גם כלים פרקטיים ליומיום.

תכני הקורס:

1. דע את עצמך

רמות ההכרה הקיימות באדם, על פי מורשת המזרח והמערב. מה זמני ומה נצחי בתוכנו?

2. קארמה יוגה - המעשה הנכון

הדרך להשגת החופש לפי ה"בהגודגיטה"- ספר החוכמה של הודו העתיקה וסיפורו המופלא של ארג'ונה הלוחם.

גלגולי נשמות, דהרמה, קארמה, הצורך לזהות את המעשה הנכון והדרך להגשמתו.

3. בודהא והדרך לשחרור עצמי

ה"דהאמאפאדה" - תורתו של בודהא והאפשרות המעשית להבחין בין מציאות לאשליה, ולהשתחרר מהסבל.

4. לשמוע את "קול הדממה"

"קול הדממה" - ההוראות לצועדים בדרך על פי הבודהיזם הטיבטי. כיצד להתכונן למסע רוחני ולהתגבר על המכשולים הניצבים בדרך.

5. כלים לחיים - היום כמו בעולם העתיק

המושג "סדר" על פי כתביו של קונפוציוס. הערך העליון וה"מעלה", כאמצעים להשגת האושר על פי אריסטו. "מעאת"- מושג ה"צדק" ממזרים העתיקה, כיצד לממש את הפוטנציאל ולהשפיע על העולם.

6. האמן, המאוהב והפילוסוף - מי אתה?

שלוש הדרכים להתפתחות על פי פלוטינוס והתנועה הכפולה של הנשמה. מושג האחריות האינדיבידואלית בפילוסופיה של הסטואיקנים.

7. האור בקצה המערה

היציאה מחושך לאור ומבערות לחכמה, על-פי מיתוס המערה של אפלטון. מיהו פילוסוף, מיהו פוליטיקאי? מה תפקידים כיום?

8. צדק חברתי

הפוליטיקה כמדע העוסק בביטוי האתיקה

בחברה. תפיסת הצדק והחינוך של אפלטון והמחלוקת בינו לבין אריסטו. מורשתו של פיתגורס - בית הספר האחרון למסתורין במערב.

9. צורות ממשל שונות

מהמלך - כהן ועד לאנרכיה, הצורות השונות לארגון המדינה והחברה המסורתית מול החברה המודרנית.

לידתה של הדמוקרטיה ביוון העתיקה ומאפייניה הפילוסופיים.

10. הדרך למסתורין

התפקידים המסורתיים בחברות עתיקות- ילדות, בגרות וזקנה. הדרך למסתורין: חניכות שבטית, מיסטיית ומאגית. המסתורין כתהליך חינוך שלם.

11. דיאלוג פילוסופי

דיאלוג בנוסח יוון העתיקה, והתנסות משותפת ב"קרמה יוגה", שילוב של "תורת העין והלב".

12. כשמיתולוגיה והיסטוריה נפגשות

ההיסטוריה כזיכרון העבר והמיתולוגיה ככלי המעניק לה משמעות וכיוון.

13. הסוד של הסמלים

הסמלים מאפשרים את הקשר לרעיונות מופשטים. דוגמא: עץ החיים בקבלה, הנו עץ של סמלים המבטאים רמות שונות באדם וביקום. באמצעותו ניתן ללמוד על תהליך הבריאה של האדם והעולם.

14. גלגל החיים

היוגות ההודיות, המעבר לעידן הדלי, האם הוא יוביל לרנסאנס רוחני? מה ניתן לצפות מה"עידן החדש", ומה הוא לא יהיה.

15. ניצוץ התודעה באדם

מהו האדם באמת - המיתוס של פרומתאוס ומשמעותו. מהו העתיד האנושי?

16. סיכום - איפה אנו ולאן ממשיכים?

סיכום הרעיונות המרכזיים והצצה אל לימודי ההמשך, המציעים את הצעד הבא לשינוי.

במהלך הקורס יתקיים מפגש של שיחות אישיות עם המשתתפים וסמינר תרגילים חוויתי.

הרצאות מבוא בכניסה חופשית!

לחיות ברגע - סדנת פילוסופיה ומדיטציה

סדנה של פילוסופיה ומדיטציה שתכלול תרגול, בהשראת פילוסופיות ומתבריות עתיקות שהתייחסו לאפשרות לחיות חיים ערים יותר

יום ו', 20/7 11:00 / סניף ראשון לציון

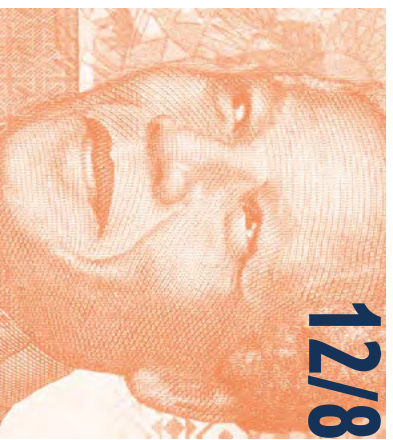

זוגיות ואפלשון

מהי אהבה ללא תנאי וכיצד נוכח להביא אותה אל חייו ולשמור עליה? כיצד זוגיות יכולה להיות דרך ישירה להתפתחות רוחנית אישית ומשותפת?

הרצאה חווייתית על משמעות הזוגיות והאהבה שתעזור לנו לגלות איך זה להיות בן הזוג של עצמנו.

יום ד', 25/7 20:00 / סניף ירושלים

גלסון מנדלה - כוחה של הסליחה

סליחה היא כוחם של החזקים. גלסון מנדלה הוכיח שלמרות פגיעה של עשרות שנים אפשר וצריך לדעת לסלוח, כדי לבנות חיים נכונים וטובים יותר.

יום א', 12/8 20:00 / סניף כרמאל

הרצאות ואירועים נבחרים

בסניפים ברחבי הארץ

הפרינג "דע את עצמך" - שישי של סדנאות פילוסופיות

פילוסופים וחכמים לכל אורך ההיסטוריה דיברו על כך שאין למידה משמעותית ללא החוויה. מוזמנים לסדנאות פילוסופיות חווייתיות מתרבויות שונות, תרגילי ריכוז והתבוננות עצמית. הרצאה על המשמעות העתיקה של "דע את עצמך" וכיצד היכרות עם עצמנו קשורה לאושר ולמשמעות בכל רגע בחיים. יריד יד 2, מוסיקה חיה, אוכל ביתי.

יום ו', 13/7 10:00 / סניף תל אביב

ספר השאן

מהם יין ויאנג? איך עובדים עם הברכות הללו בתוכנו? ספר השאן הסיני מכיל חכמה נצחית ועתיקה הרלוונטית לנו כאן ועכשיו. הרצאה ודין מעמיק בחיפוש אחר השאן בתוכנו.

יום ו', 13/7 17:00 / סניף קרית

בודדים והתרופה לסבל במאה ה-21

בהרצאה נביר את הבודהיזם, פילוסופיה עתיקה המציעה תרגול של אהבה, חמלה ומדעות עצמית, שבבחינו ללמד אותנו על בטחון ועל אושר.

נתייחס לסיפור חייו של גאושמה בודהה ובחנו כיצד דרך ההתמודדות שלו עם תופעות הסבל והכאב עשויה להציע פתרון הרלוונטי גם אלינו.

יום ב', 25/6 20:00 / סניף באר שבע

ריכוז והתעוררות פנימית

ריכוז נכלי לפיתוח החכמה. סדנה חווייתית הסדנה מעסוק בחשיבות הריכוז בחיינו ובדרך לפתחו בחיי היום יום, על פי הבודהיזם השיבטי, ומכלול הרצאה ותרגילי ריכוז חווייתיים מתוך הספר "ריכוז והתעוררות פנימית".

יום ד', 13/6 20:00 / סניף חיפה
יום ב', 9/7 20:00 / סניף כפר סבא

אלעד פרוט

עיצוב: ענבל בורד

בודהה, פרויד והדרך אל האושר

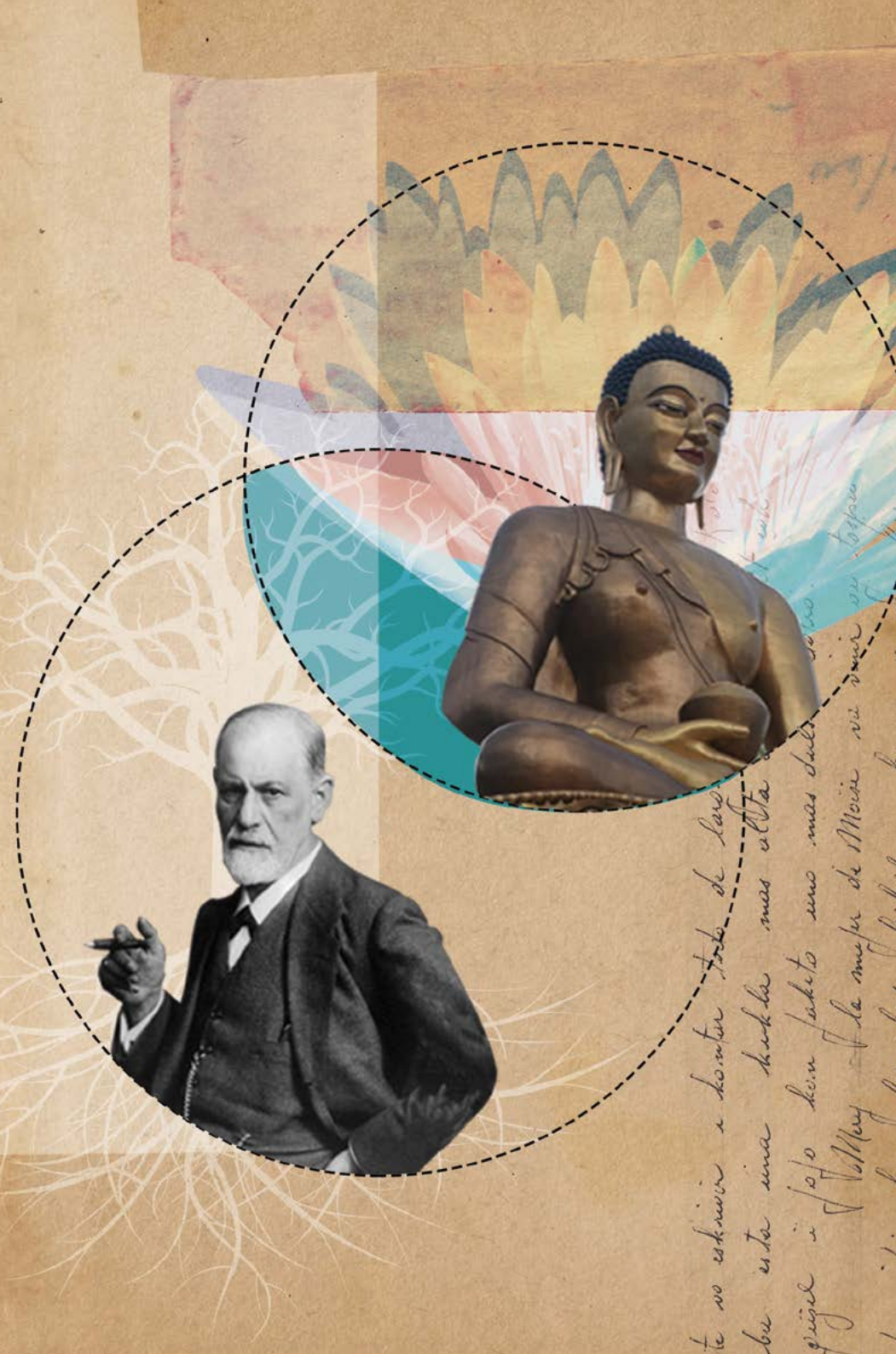
זיגמונד פרויד וסידהארתה גאוטמה בודהה - מי הם היו? מה הם לימדו אותנו על עצמנו ועל החיים, על הפוטנציאל האנושי ועל הדרך אל האושר? ומה הקשר, אם קיים כזה, בין הדרך הרוחנית לבין הפסיכולוגיה?

ומורים גדולים אחרים של האנושות. לימודי הפילוסופיה המעשית עזרו לי להכיר טוב יותר את עצמי, ובחלק מאותו התהליך, בסופו של דבר גם לבחור לעצמי כיוון מקצועי. זמן קצר לאחר מכן התחלתי בלימודי הפסיכולוגיה באוניברסיטה, וכעבור מספר שנים פתחתי קליניקה והפכתי למטפל.

עם השנים והעמקת הכניסה שלי אל תוך שני העולמות המופלאים האלו - של הרוח ושל הפסיכולוגיה - מצאתי את עצמי תוהה כיצד היו נראים חיינו אם מסיבה כלשהי הבודהה ופרויד לא היו חלק מההיסטוריה האנושית? איך

הבודהה ופרויד היו שני פורצי דרך, שני ענקים ששינו ועיצבו את עולמנו באופן שרובנו כלל אינו מודע אליו. באופן אישי, אף שמן הסתם מעולם לא פגשתי אותם באופן פיזי - הם היו שני מורים שלימדו אותי רבות וקשה לי כיום לדמיין איך חיי היו נראים אם דרכי לא הייתה מובילה אותי אליהם...

שניהם נכנסו בצורה רשמית לחיי לפני כ-17 שנים, אז פגשתי את המורה הראשון שלי בדרך הרוחנית כשהגעתי להרצאה באקרופוליס החדשה. באמצעותו נפתח עבורי השער אל לימודיו של הבודהה, וגם אל אלו של פיתגורס ואפלטון, לאו-צה, הרמב"ם

היינו חושבים ומדברים? כמה היינו מכירים את עצמנו באמת?

מה מוליד המפגש המרתק הזה שבין הפסיכולוגיה לדרך הרוחנית?

מאמר קצר זה לא מתיימר לענות על שאלות עמוקות אלו בצורה יסודית, אלא לתת קצה חוט ולאפשר, למי שקולו הפנימי קורא לו, להעמיק גם כן באותם הערוצים.

מי מסתתר מאחורי המסיכה?

את שורשיה של הפסיכולוגיה המודרנית נוטים כיום לייחס לפרויד, חוקר גאון ומהפכן שעיצב חלק גדול מתפיסת העולם של רובנו. כמה משמעותי הוא היה? משמעותי עד כדי כך שאף שמרבית בני האדם לא קראו את כתביו ולא למדו את תורתו, עדיין שמו מוכר כמעט לכולם, ויותר מכך – מבלי לדעת זאת בהכרח אנחנו משתמשים כמעט בכל יום בשפה ובדימויים שיצר עבורנו פרויד, וקשה לחשוב איך בני האדם הסתכלו על החיים ועל עצמם בלעדיהם.

פרויד הבין שהאדם הוא יחידה מורכבת הרבה יותר ממה שנראה על פני השטח, ושחלק גדול ממה שאנו מזדהים איתו כ-"אני" – ההרגלים שלנו, ההתנהגות שלנו, התשוקות, הרגשות ואפילו הדעות וצורת המחשבה שלנו – הם בעצם לא יותר ממסיכה חיצונית המסתירה מאיתנו את מי שאנו באמת.

אפשר להתייחס לכל אותם דברים כאל עלים המופיעים לרגע על העץ, ואולי הבעיה מתחילה כאשר אנחנו

ניתן להתייחס
לכל אותם דברים
כאל העלים
המופיעים לרגע
על העץ, ואולי
הבעיה מתחילה
כאשר אנחנו
מתבלבלים בין
אותם העלים
הזמניים האלו
לבין השורשים
האמיתיים
שלנו...

מבלבלים בין אותם העלים הזמניים האלו לבין השורשים האמיתיים שלנו.

כשמסתכלים על העץ במבט שטחי, העלים יכולים להיראות כדבר מרכזי וחשוב. הם תורמים רבות לצורתו הנגלית ובוודאי בולטים לעין הרבה יותר מאשר השורשים הקבורים מתחת לאדמה, ושאותם כלל לא רואים. אך כל מי שמכיר את טיבם של העצים יודע שדווקא השורשים, החלקים החבויים והבלתי נראים בהם, הם המשמעותיים ביותר.

העלים יכולים לנשור, כפי שקורה פעמים רבות בתקופת החורף, והעץ הערום עשוי להיראות כמת עבור מי שעדיין לא רכש את הראיה העמוקה. ולמרות זאת, בכל אביב יצמיח העץ עלים חדשים וילבלב שוב.

אך השורשים – זה כבר סיפור אחר. אם ייהרסו שורשי העץ, העץ ימות באמת, או במילותיו של הסופר אנטואן סנט-אקזופרי מתוך "הנסיך הקטן": "הדבר החשוב באמת סמוי מן העין!"

ואם נחזור אל האדם, גם הוא מורכב מחלקים נגלים יותר ונגלים פחות, ולכן מי שמבקש להכיר את עצמו באופן אותנטי ולהיות חופשי ומאושר באמת, צריך להעז ולהעמיק. עליו לחפור מתחת לפני השטח ולגלות את אותו עולם בלתי נראה.

שהרי, איך נוכל להיות מאושרים באמת אם איננו יודעים כלל מי אנחנו ומה אנו מחפשים?

איך יוכל העץ לבלב אם נקדיש את כל מאמצינו כדי להשקות את עליו

ונשכח להזין את השורשים?

בהסבירו את המודל האנושי הזה, המורכב מחלקים נראים ובלתי נראים, טבע פרויד מונחים הנראים לנו היום מובנים מאליהם, כמו תת מודע ולא מודע, כמו הדחקה והכחשה.

הוא לימד אותנו על פירושם הסימבולי של החלומות ומה הם מלמדים אותנו על מה שמתרחש מתחת לפני השטח, על ההשפעה של יחסינו המוקדמים עם הורינו בכל הנוגע ליחסים שאנו בונים כיום עם חברינו, בני זוגנו ועוד. ושוב – מעניין לקחת לעצמנו רגע ולהרהר:

איך היו נראים חיינו מבלי שהיינו בהכרה לתפיסה הזו, ומבלי שהיינו כלל מודעים לאותם רבדים עמוקים שבתוכנו?

אכן גאון...

עם זאת, ממבט רחב יותר, פרויד הוא בסך הכול תופעה די חדשה בנוף האנושי. הוא נולד לפני פחות מ-200 שנים – לא יותר משנייה חולפת בתוך אלפי השנים של ההתפתחות האנושית.

מה עשו בני האדם לפני כן? האם לא היו להם כלים אחרים להכיר את עצמם? להעמיק פנימה? להיות מאושרים?

היהירות של התקופה הפוסט-מודרנית שאנו חיים בה היום גורמת לנו להתייחס פעמים רבות אל העבר בזלזול. הרי היום יש לנו מטוסים וטלפונים סלולריים, תוכניות טלוויזיה, פצצות אטום, אינטרנט

ואפליקציות היכרויות. מה יש לנו כבר ללמוד מן העתיקים??

אך גם כאן, מפרספקטיבה קצת אחרת, האם אנחנו לא מתמקדים שוב בעלים ובעצם שוכחים את השורשים שלנו?

כשמסתכלים לאחור מגלים שגם אלפי שנים לפני פרויד היו לאדם כלים דומים לאבחן את עצמו ואת המציאות, לדעת את עצמו ולהיות מאושר. אלו הם הכלים שהעניקה הדרך הרוחנית.

גם לבני האינקה ולמצרים הקדומים, לטיבטים ולנזירי הזן, לחכמי הקבלה ולבני הזרם הסופי, השייך לאסלם – לכל אלו היו תובנות מעמיקות ביותר על טבעו של האדם והעולם, והכלים שהם העניקו לנו, כלים שרובנו כלל לא מכירים היום, היו עוצמתיים ביותר.

למרות כל מה שמנסים למכור לנו תשדירי הפרסומות בני זמננו לגבי האושר ולגבי מה חשוב בחיים – אם נביט לרגע במבט מפקח על העולם המודרני, נגלה שכלל לא בטוח שהתקרבו לפצח את סוד האושר.

על פי סקר שערך עיתון "הארץ" בשנת 2015, כשליש מהישראלים הלכו או הולכים לטיפול פסיכולוגי. סביר להניח שיש עוד רבים נוספים הפונים לקואוצ'רים, מדריכים ויועצים למיניהם. הסיבות לכך הן ודאי רבות ומגוונות, אך פעמים רבות, כשיוורדים לרזולוציות הבסיסיות ביותר, אנו מגלים שאחת הסיבות המרכזיות שאנו פונים לעזרה כזו או אחרת היא החיפוש אחר האושר.

כשמסתכלים
על העץ במבט
שטחי, העלים
יכולים להיראות
כדבר מרכזי
וחשוב... אך כל
מי שמכיר את
טיבם של העצים
יודע שדווקא
השורשים הם
המשמעותיים
ביותר...

דווקא היום, בזמן שרובנו לא נאלצים לרעוב ללחם או לעבוד בפרך בשדות תחת השמש הקופחת, דווקא בתוך תרבות השפע המאפשרת לנו גישה להרבה יותר אמצעים חומריים ולטכנולוגיה שהופיעה פעם רק בספרי המדע הבדיוני – עדיין קשה להגיד שמצאנו את הדרך אל האושר. ואולי טוב נעשה אם נרחיב מעט את מבטנו ונראה אילו לימודים של חוכמה השאירו עבורנו הבודהה ושאר חכמי האנושות העתיקים.

כשאנו מתבוננים באותם לימודים עתיקים – ואין זה משנה מי היה המורה שהביא לנו אותם – אנו רואים שגם הם מלמדים אותנו שכדי להיות מאושרים עלינו קודם כול לדעת את עצמנו. הבודהה היה דוגמא מצוינת לכך, מכיוון שהדבר המרכזי שביקש לעשות הוא להבין את הסיבות העמוקות לסבל בעולם, ולמצוא את הדרך אל האושר.

הבודהה מלמד אותנו על הצורך להיות בקשר עם החלקים העמוקים, העדינים והבלתי נראים שבנו. עם זאת, בשונה מפרויד, שהתייחס רק לחלקים אישיותיים זמניים, הבודהה מכון אותנו אל עבר ההיכרות עם חלק עליון, עדין וחמקמק עוד יותר, אולי מה שחלקנו מכנים היום – הנשמה.

הבודהיזם מלמד, בדומה במידה מסוימת לפסיכולוגיה המודרנית, שאין האדם יכול להיות באמת חופשי ומאושר אם לא הצליח להתחבר לאותה מהות עמוקה של עצמו.

מכיוון שכל עוד תהליך החיבור הזה לא הושלם – הוא עדין העבד של

התשוקות, הפחדים וההרגלים של החלקים הזמניים והשטחיים יותר שלו. וכך, גם אם יזין את תשוקותיו בכל מה שהתאוה אליו, תמיד משהו בו יישאר לא מסופק, רעב, לא שקט, סובל. הסיבה לכך היא שהוא הזין את המסיכה שלו ולא את מי שעומד מאחוריה. מכיוון שגם במקרה הזה הוא השקה את העלים ושכח לתת מים לשורשים...

הבודהה גם מציע לנו דרך פרקטית לעשות זאת – הדרך המתומנת. זהו תהליך של התפתחות רוחנית הבנוי משאילת שאלות נכונות, העמקה בתשובות שעולות – והחשוב ביותר – היכולת לא להסתפק רק בכל הידע הזה אלא להתחיל ליישמו. על ידי יישומו, יום-יום ובאמצעות תרגולים שונים, נוכל להשתחרר מכל המשקל העודף שעייב אותנו בדרך ולדייק את עצמנו. וכך, צעד צעד, נוכל להשתחרר מהאשליות, מהפחדים ומההרגלים ששלטו בנו, לפנות מקום לפוטנציאל האמיתי שלנו להתגשם ולהתקרב לאור הגדול שבפנים.

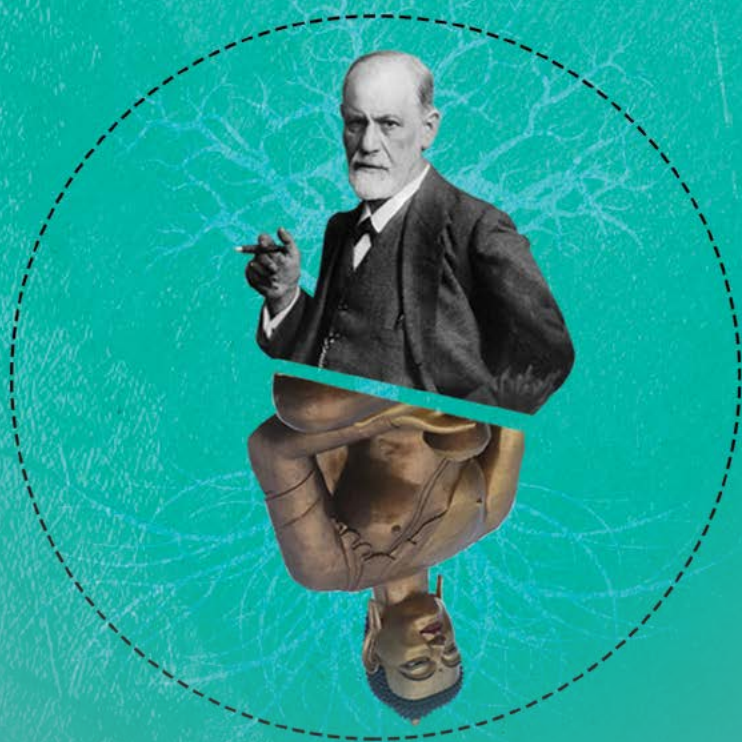
בעת... אולי לחלק שעשוי להיות מעט מתסכל במאמר הקצר הזה – מכיוון ששלב קבלת המידע הסתיים ויש עוד כל כך הרבה שלא נאמר.

מתי יגלו לנו כבר את סוד האושר ונוכל לסמן "V" ולהמשיך הלאה? אז זהו, שאין באמת פתרונות מידיים.

גם הבודהה וגם פרויד דיברו על כך שהמחפש אחר האושר חייב לעבור מסע אמיתי. צבירת ידע איננה מספקת כאן. יש צורך גם בתהליך של תרגול ויישום.

לחיי תהליך עמוק ומשמעותי, שנדע כולנו להתקרב בכל יום מעט יותר אל השורשים שלנו, ולתת לעלים המתנפנים לבלבל אותנו קצת פחות...

"לא קיימות אמיתות שונות בעולם, כי האמת אחת ויחידה היא בכל הזמנים ובכל המקומות [...]. כל האלים מלמדים את אותה האמת. הם מראים את הדרך למי שסטה ממנה [...]. כל האלים דומים במהות, שנמצאת בכל מקום ובכל צורות הקיום, שמקדשת את הקשרים שמחברים יחד את כל הנפשות." (הבודהה, דהמהפאדה) ■

משבר רבע החיים

כן, יש דבר כזה... מתי זה קורה? בדרך כלל אחרי שמסיימים את התואר הראשון ויוצאים ל"חיים האמיתיים". ברגע הזה יש מפגש חזיתי עם החיים והוא לא תמיד נעים...

ענת מולודצ'וון

צילומים:
ענבל בורד, אבירם
בן שושן

עושה ??? הוא זעק. איך את עוזבת את הדירה היפה הזו שיש לך? איך את מוותרת על הצעת עבודה שמקדמת אותך??? את יוצאת מהתחום המקצועי בדיוק בשאת מתחילה לצבור שם וניסיון, איך תוכלי לחזור? אז יש לך קצת ספקות, אז מה?! בולעים את זה וממשיכים. ומאיפה את יודעת שתמצאי משהו יותר טוב? אולי פשוט תחזרי לאותה נקודה? ואז מה? לא חבל על הזמן שעבר?

קול נוסף שהיה בולט לא פחות דיבר איתי בשפת הביקורת - את פשוט ילדה מפונקת ומבולבלת שלא יודעת מה היא רוצה מהחיים שלה. בסוף החודש, גברת, מישוהו צריך לשלם שכר דירה ולקנות אוכל. איך תעשי את זה עם הגשמה עצמית? אלה רעיונות יפים שהתאימו לתפיסת העולם שלך כשהיית בת שש-עשרה. ברוכה הבאה לחיים האמיתיים.

והיה קול נוסף, גם הוא צעק: כן!!!

"אז מה את הולכת לעשות?" היא שאלה אותי.

"לא יודעת", השבתי. "לנוח אולי? לעשות סדר במחשבות. להבין לאיזה כיוון אני רוצה ללכת ומה יעשה אותי מאושרת."

"לנוח? אושר? את בת עשרים ושמונה וחצי. מה יש לך לנוח? את רק בהתחלה של החיים שלך. זה הזמן שלך לעבוד קשה, לא לנוח."

ולסיום היא קינחה במשפט הידוע, "עם אושר לא קונים אוכל במכולת."

שתקתי. הרגשתי איך הדמעות חונקות את גרוני. הרגשתי איך הלב שלי מאיץ את דפיקותיו.

בתוכי עלו כל מיני קולות שאמרו כל מיני דברים בגוונים שונים, מכעס ואשמה ועד אומללות ורחמים עצמיים.

קול אחד בולט שאני זוכרת מאוד, דיבר איתי בשפת הפחד - מה את

אלה רעיונות יפים שהתאימו לתפיסת העולם שלך כשהיית בת 16. ברוכה הבאה לחיים האמיתיים.

אני רוצה לנוח!!! לעצור לרגע את הסחרחורת המטרופוליט הזו שנכנסת אליה מהרגע שסיימתי את התיכון. לעצור לרגע את המירוץ ולקרוא ספר, להרהר, לחשוב, להתמלא. אני מסיימת ארבע שנות לימודי תואר ראשון שבמהלכן גם עבדתי, והרבה. בחגים, במבחנים, בחופשת הקיץ, בלילות ובסופי השבוע. ניסיתי ככל שיכולתי לשלם שכר דירה בזמן, לשלם חשבונות ולאכול כמו בן אדם. ניסיתי גם ללמוד ולהוציא ציונים טובים, כדי שארגיש שגם למדתי דבר או שניים בתואר הזה. הלחץ הכלכלי לבדו, בלי קשר למבחנים ולעבודה, היה מספיק כדי לשאוב ממני אנרגיות ולהכניס אותי למתח.

אז כן. אני אשמח מאוד לנוח. אשמח מאוד רגע לעצור. לבחור איך לכוון את החיים שלי מנקודת המבט הזו, של אישה בת עשרים ותשע ולא של ילדה שצריכה לבחור איפה ומה ללמוד. כי כן, סיימתי תואר ראשון, אבל אין לי מושג מה לעשות איתו. אני מרגישה שאני רוצה לנוע, לזוז קצת, לצאת להרפתקה. זה מה שעולה בתוכי – מה רע בזה? אתם אלו שחיים בעולם מעוות שבו חייבים לעבוד כל הזמן. אתם שנמצאים במירוץ ולא עוצרים לרגע. אתם המבוגרים יוצרים עולם לא כייפי. אתם אלו שלא בסדר, ולא אני!

בגדול, אלו היו הקולות שעלו בתוכי בזמן שניהלתי שיחה עם מנהלת החשבונות, שנועדה לסגור פרטים פורמליים שקשורים להחלטה שלי להתפטר ולצאת אל הלא נודע.

הייתי מבולבלת מאוד. ממצב שבו הכול היה לי ברור – עבודה, לימודים, ובית – עברתי למצב שאני, מבחירה, סוגרת את החיים המאוד בטוחים וברורים שהיו לי, ויוצאת לכיוון אחר. למה? כי משהו בתוכי היה לא שקט במשך הרבה זמן, למרות שעל פניו הייתי "מסודרת".

עיקר הקולות שהיו בתוכי דיברו את השפה הזו של הביקורת. ביקורת לכל הצדדים. האשם והמואשם. אתם ואני. ה-בסדר וה-לא בסדר.

אבל היה עוד קול אחד, שונה מאוד מהשאר, מכמה סיבות. ראשית, כי באותו הרגע לא שמעתי אותו באופן מודע ובהיר. אני רק יודעת לומר בדיעבד שהוא היה שם. סיבה נוספת שבגללה הוא היה מיוחד קשורה למהות שלו. הוא לא דיבר על הכעס, הוא לא דיבר על אני מול החברה, על הצעירים מול המבוגרים, על הטוב מול הרע או על החומר מול הרוח. הוא דיבר על משהו שנמצא מעל כל זה. הוא דיבר איתי על אמת. אמת פנימית. על הנכון. הוא אמר לי – אמונה, סבלנות. הוא אמר לי, חכי רגע. תהיי ברגע הזה. תחזי את התסכול והכאב. תהיי בטוחה בעצמך. את חווה כאן משהו. את עוד לא יודעת לאן את הולכת. את לא יודעת מה זה יביא, אבל את יודעת בתוך תוכך שכול זה הוא חלק מהתוכנית ואת בדרך לאנשהו. תתחברי לאמונה שלך. לתקווה שלך. תמשיכי להיות כאן בבלבול, בחיפוש שלך, תבדי את העצות והקולות שאולי מדברים בצורה שמעליבה אותך, אבל מכוונים

לשלב. תהיי בתהליך הזה, הלא ידוע והלא ברור, תסכימי להיות בדרך ותראי מה תגלי.

בדיעבד אני יכולה לומר שזה היה הקול הפנימי שלי, "קול הדממה" כפי שהוא נקרא בטיבט, העצמי האמיתי שלנו, הנפש או הנשמה, אם תרצו, המדריך או המורה שלי. אותו קול שנמצא מעל הפחדים ומעבר לפחדים, להרגלים, למקובל והלא מקובל. באותו הזמן התקשיתי לשמוע אותו, אך אני מאמינה שהוא הוביל את דרכי כל הזמן, ברקע, בשקט ובאופן לא מודע.

באותו הזמן לא הצלחתי להבין אם הביקורת שאני שומעת היא האמת שמנסה לכוון אותי לבחירה הנכונה, או שאולי אני דווקא אמורה להתמודד עם הפחד הזה כדי להתקרב יותר למי שאני באמת. לא יכולתי לדעת את זה באותה התקופה, משום שהייתי במשבר. את זה הבנתי בדיעבד. למשבר הזה אפילו יש הגדרה בעולם הפסיכולוגיה והסוציולוגיה של ימינו, והוא נקרא משבר רבע החיים.

במחקר של תמר ועוז אלמוג – "דור ה-Y בישראל", משבר רבע החיים מוגדר כתופעה פסיכולוגית המתרחשת לרוב אחרי סיום הלימודים הגבוהים. הוא רלוונטי לעולם המערבי ככלל ולא רק לתרבות הישראלית. צורות הביטוי של המשבר משתנות, אבל המהות דומה. עם סיום הלימודים, ברוב המקרים (מדובר בהכללה ובוודאי שיש יוצאים מן הכלל) הישראלי הממוצע מוצא את עצמו יוצא לראשונה לחיים נטולי מסגרת ברורה ומוגדרת. עד אז

יש מגוון של חוויות מלמדות ומבגרות, אך הן מאורגנות מאוד וברורות. ישנה המסגרת החינוכית ברוב המקרים, לאחר מכן צבא, אולי גם נסיעה לטיול ארוך בחו"ל, לימודים בהכשרה גבוהה או מקצועית, ואז מגיעים לסיום שלב ההכשרה או הלימודים, ולמעשה יוצאים לראשונה ממסגרת מכוונת וברורה אל הלא נודע.

זה הרגע שבו פוגשים חזיתית את שוק העבודה המקצועי, את הבחירות והדילמות הרבות הקיימות בו, את ההכרח למצוא עבודה כדי לשלם שכר דירה (בלי תמיכה של מלגות והלוואות סטודנטים) ואת הלחץ החברתי שעשוי לעלות סביב הצורך להתמסד, להתיישב, להתקדם בחיים, "להסתדר".

המפגש הזה יכול להיות מפגש לא פשוט. לרוב יש תחושה של אכזבה. הדלתות לא נפתחות בקלות. יש בלבול, חרטה ותסכול. חוסר שביעות רצון מהחיים, בידדות, דיכאון והרבה חרדה לקראת העתיד.

אני מודה שכמו שכתוב בספרים, גם אני חוויתי את תחושת האכזבה. לאורך כל חיי קיבלתי את המסר שאם אעבוד קשה, אלמד לימודים גבוהים ואקבל תואר ראשון, אהיה מסודרת ומאושרת ואסלול את המסלול הנכסף לעבר עתיד ורוד ובטוח. ופתאום גיליתי שזה לא המקרה.

הרגע שבו סיימתי את התואר ויצאתי לחיים הבוגרים והעצמאיים היה רגע בודד ומפחיד. בתוך ים האפשרויות האין-סופיות שנזרקתי אליו, הרגשתי

האם אני
מאושרת רק
אם יש לי
משהו? בית?
כסף? עבודה
ספציפית? הרי
כל הדברים
האלו חיצוניים,
משתנים וגם
יכולים ברגע
אחד להעלם.
האם אני לא
יכולה להיות
מאושרת מעצם
היותי?

כמו ספינה שרופה בלב ים בעיצומה של סערה, ללא כל פיסת אדמה שנצפית באופק. ברגע הזה היו בלבול גדול מאוד, פחד ממה שיבוא והכרה ראשונה בפער העצום בין מה שחשבתי שאני מבינה על החיים ובין מה שהחיים הבוגרים דרשו ממני באמת.

בתוך כל הרעש הזה, כנראה שהקול הפנימי, אותו קול דממה, היה חזק יותר מהאחרים, כי איכשהו עשיתי את זה. קפצתי מהצוק וויתרתי על הכול. העדתי להיות בשקט ולשאול את עצמי מה אני באמת רוצה.

משבר רבע החיים הכה בי בעוצמות חזקות. הרגשתי עירומה מאוד מול החיים. בלי עבודה, בלי בית, בלי כסף, בלי זוגיות, בלי הסטטוס של סטודנטית. עירומה מכל תואר או מעמד חיצוני. אני וזהו. ומהמקום הזה עלתה בי שאלה... האם אני מאושרת רק אם יש לי משהו? בית? כסף? עבודה ספציפית? הרי כל הדברים האלו חיצוניים ומשתנים. הם יכולים להיעלם ברגע אחד. האם אני לא יכולה להיות מאושרת מעצם היותי?

באותה תקופה פחדים היו לי בשפע, גם בלי שאקבל עוד מהסביבה. חששתי מעצמי ולא הייתי בטוחה שאני מקבלת את ההחלטה הנכונה. כל מה שהייתי צריכה זו נשימה. נשימה עמוקה ושקטה כדי שאוכל לשמוע באמת את קולי הפנימי, כדי שאוכל באמת להקשיב למה שהלב מבקש.

בסופו של דבר המשבר הזה הפגיש אותי עם דרך. דרך מפתיעה שמעולם

לא ציפיתי לפגוש. בתוך התהליך הזה של מחקר פנימי שנעשה עם הפחד והכאב, עם ניסיון להבין מהם הערכים שחשובים לי, מה יעשה אותי מאושרת ומה נכון לי, התמונה התחילה להתבהר... לאט לאט יכולתי לראות שלצד כל מערכת הציפיות והלחץ החיצוני, גם לי היה חלק בתוך הבלבול הזה. זה היה קשור להסכמה שלי לקחת אחריות על עצמי, להתבגר, להעז לקבל החלטות משמעותיות ולשאת בתוצאותיהן, ובגדול להסכים להיכנס לעולם המבוגרים שהיה נראה לי עייף, עצוב ואפור כשהסתכלתי עליו מהצד. דווקא במקום הזה עלו השאלות המשמעותיות ביותר מתוכי, הקשורות לרצון להיות מאושרת, לא להתפשר על מה שאני מרגישה שהוא אינו נכון, לא לפחד להביט במראה, לא לברוח ממה שהחיים אומרים לי.

מה שעזר לי היו האמונה בעצמי והרצון הכן לגעת במה שאני רוצה באמת, ההסכמה לעשות טעויות, המחילה על טעויות והידיעה שכל עוד אני שואפת להכיר את עצמי ולהיות מי שאני באמת, אני נמצאת בדרך הנכונה.

ההקשבה לקול הפנימי, לקול הדממה, היא תהליך. זהו תהליך של בניית אמון עם עצמנו הכולל חיזוק יכולתנו לסמוך על עצמנו ולהכיר בכך שבתוך תוכנו אנו יודעים מה באמת נכון לנו. הוא אולי מכוסה במידה רבה של פחדים, הרגלים והשפעות חיצוניות, אבל אם נעז להישאר בתהליך החיפוש הזה אנחנו תמיד נגיע בסוף אל האמת. לא מדובר בפעולה קצרת טווח

וחד פעמית, אלא בפעולה חזרתית ההולכת ובבנית עם הזמן ועם העבודה הפנימית.

מדובר באמונה שהכול אפשרי, שניתן לשנות, שהעולם הוא מקום מופלא והיכולת להעז לחלום להיות מאושרים אינה שמורה רק לילדים ולתמימים.

מדובר ביכולת לעבד ולקלוט מצבים מורכבים וכואבים; בהבנה ששינוי דורש מאמץ, ובהפנמה שמימוש של רצון עשוי לעתים לדרוש מתיחה של גבולותינו, ויתורים ועבודה קשה. כל אלה חשובים ומהותיים לתהליך של ההתבגרות ושל יכולתנו להגשים את חלומותינו. שני הקצוות האלו לא חייבים לעמוד זה מול זה. אנחנו לא חייבים לוותר על החלומות שלנו כשאנו גדלים. אין ספק שהבחירות וההשלכות של בחירותנו יהיו מורכבות יותר ככל שנתבגר, אך לצדן יתחזקו ויגדלו גם הכוחות והאמצעים שברשותנו להגשמת חלומותינו.

רוח הנעורים אין משמעותה להיות עם פחות קמטים, אלא להישאר בעלי

אמונה, בעלי תקווה, בעלי רוח שטות וקלילות. עלינו להמשיך לשאוף מעלה, להתפתחות, להעמקה, להתקלפות. להמשיך להיות סקרנים ונרגשים מול העולם ומול עצמנו. עלינו להמשיך לראות את הפלא שבעולם והחיים. כי יש פלא, הגוף שלנו הוא פלא, הדברים שאנו יכולים לעשות יחד הם פלא, האהבה והיופי שאנו מסוגלים להעניק לסביבה ולעצמנו הם פלא. עולם המבוגרים נראה הרבה פחות אפור כשאנחנו מביאים ורוד לתוכו.

הצבע הוורוד יכול להיות משל לאותה אמונה, אותה שמחת חיים ואותה תחושת פליאה והשתאות שיש לנו מול החיים.

עבורי, תחושת הפליאה והאופטימיות היא הצבע הוורוד. אני מרגישה שאני מצליחה להביא אותו לחיים כשאני מחוברת אל קול הדממה, שנשמע חזק יותר מאז אותו משבר אמצע החיים.

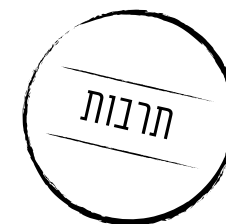
והוא שם תמיד. בתוכי. בתוכנו.

כל שעלינו לעשות הוא להשקיע את כל שאר הקולות מסביב ולהקשיב. ■

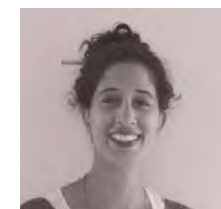

Movuntu

מיצג רחוב חברתי

בתקופה של מחנות, פלגנות, סכסוכים ונפרדות - אין ספק שהאמנות היא אחד הכלים שיכול לבטא קול של הומאניות ושל ערכים פשוטים ובסיסיים כמו כבוד הדדי ואחדות.

חנייה מטרני

למה אנחנו רוצים ש"הוא" יחשוב כמונו? למה שכולנו נהיה באותה דעה או באותו צד? למה כולנו צריכים להיראות אותו דבר ולדבר אותו דבר?

נכון, לכולנו יש דעות יפות וחשובות, אבל למה הדעות שלנו צריכות להיות דומות? לפעמים זו התחושה שלי... אם משהי צמחונית, היא מאמינה שכולם צריכים להיות צמחוניים, אם משהו שמאלני, ימניים מאיימים עליו ואם משהו דתי, חילוני זה "מוקצה"

וההפך. למה? למה סגול מאיים על אדום? למה כחול לא אוהב צהוב? כל הצבעים נמצאים יחד ויוצרים את הקשת, אז למה לא אנחנו?

בואו נסכים שכל אחד הוא מיוחד ושכל אחד מוסיף את הצבע שלו לעולם... בואו ניתן לכל אחד את המקום שלו, את הבחירות שלו, את המגדר שהוא רוצה, כי היופי הוא במגוון צורות וצבעים ולא בשבלונות.

ב-1.4.18 ברחבת הבימה בתל אביב וב-6.10.17 ברחוב יפו בירושלים - הוצג מיצג הרחוב Movuntu. מטרתו הייתה להעביר במרחב הציבורי את הרעיון שייחודיות יכולה להוביל לאחדות.

Movuntu הוא חיבור של שתי מילים - Movement+Ubuntu. אובונטו הוא רעיון המייצג אחווה באפריקה, וכולל רעיונות כגון "I am because we are" או "איך אוכל לשמוח כאשר לאדם השני אין?"

צילום: ויקטור זיסלין

צילום: רותי מנדיל חלבי

Biran, Lior Daniel, Caitlin R Hafer, Shai Faran, Haddas Eshel, Netta Bar-elli, Daniella Dani, Rama Nunberg, Yana Michel Even, Esti San, Yael Miryam Halfon, Desi Mazmanian, Hila Binyamin, Natali Dashti Yamin, Michal Inbar, Renana Shilo, Ortal Atsbaha, Nimrod Poles, Kelli Miles, Gabriel DeRego, Ariel Wills, Rakel Saranga, Emeline Lotherington, Mika Tzur, Bar Rubinstein, Tamar Witkow, Noy Haddas, Eirad Ben Gal, Yafit Eliav, Yulia Frydin, Yehuda Dromi, Lena Rykner, sharon israeli

בואו נשמור על הייחודיות של כל אחד, ועם זאת נהיה יחד!

לאירועי תרבות נוספים התעדכנו באתר אקרופוליס החדשה -
www.newacropolis.org.il

מובמנט זוהי התנועה. האהבה לריקוד ולתנועה יכולים ליצור אחדות, משום שהאהבה מאפשרת להתרחב מעבר להבדלים. במקרה הזה מדובר ברקדנים ובאהבה שלהם לריקוד.

המיצג התאפשר בזכותם של חנייה מטרני, יוזמת הרעיון והמפיקה האומנותית, טל ברוכשטיין (מוזיקה), צפירה שטרן (הפקה בירושלים), אקרופוליס החדשה בהשראה לכל האירוע וכמובן בסיועם של הרקדנים המוכשרים.

המיצג הוצג בשני המועדים עם רקדנים מהארץ ומהעולם, בסגנונות ריקוד שונים, דוברי שפות שונות, גילאים שונים, דעות פוליטיות שונות, וכולם בהתנדבות! באנו בגלל האהבה לרקוד.

תודה גדולה לכל מי שסייע לזה לקרות ותודה ענקית לכל הרקדנים: Aseel Saifi, Nirit Amrani, Pazit

רוח ההתנדבות

"לא עבור עצמנו בלבד אנו נולדים", קיקרו, פילוסוף וסטואיקן

ריטה לונדון

עיצוב: עפרה
בהרב

מי מכם חווה את התנועה הפנימית, זו המניעה את גלגלי השיניים של מכונת הרצון האנושית לכדי פעולה שאינה משרתת את ה"אני", אלא מכוונת לאחר?

הפילוסופיה העתיקה היא הרוח המכוונת את התנועה הזו; היא מאירה את המרחב שבין אדם לחברו, בין היחיד לרבים, בין אדם לסביבתו.

למעשה יש יותר מאחד מאשר מפריד בינינו. כל אחד מאיתנו, למעשה, הוא כמו טיפה באוקיינוס של העולם, המלאה כמיהה להתאחד שוב עם האוקיינוס, לפגוש את הטיפות האחרות ולהתחבר אליהן. פעולת ההתנדבות היא אחת הדרכים להגיע לשם.

מהותה של ההתנדבות היא לשרת מטרה, בפשטות, בשמחה, בנדיבות ובצניעות. בין אם המטרה היא האדם ובין אם היא הטבע עצמו. הנתינה מהלב הופכת את העולם הזה לפחות נפרד, למאוחד יותר.

אני מזמינה אתכם להצטרף אל קבוצת המתנדבים של אקרופוליס החדשה לפעילויות הבאות.

לפרטים על אודות הפעילויות אפשר לפנות לדוא"ל:

hitnadvut@newacropolis.org.il

ריטה לונדון,
רכזת פעילויות התנדבות
של אקרופוליס החדשה

פעילויות התנדבות במהלך חודשי הקיץ:

התנדבות עם קשישים בראשון לציון

כל מתנדב יאמץ אדם קשיש, ייפגש איתו בביתו בתדירות קבועה ויהווה עבורו אוזן קשבת, על מנת להגביר את תחושת המוגנות של הקשיש ולהפיג במעט את הבדידות. ההתנדבות תהיה מלווה במפגש חודשי לכלל קבוצת המתנדבים, ובמידת הצורך – ייתן מענה פרטני. **לפרטים נוספים - 03-9561002**

שיפוץ בתים - ירושלים שישי 15.6 9:00-13:00

שיפוץ בתים - פרויקט בשיתוף הלשכה לשירותים חברתיים בירושלים. במסגרת הפעילות נצבע, נחדש, נסדר, נארגן, אך בעיקר - נפתח את הלב ונהיה שם למען מי שזקוק לכך. **לפרטים נוספים - 02-6221399**

מפגש מתנדבים בתל אביב שני 8.7 20:00-22:00

ערב של שיח ודיון מלב אל לב, המיועד לכל מי שהתנדבות היא חלק מחייו. במסגרת המפגש נקבל כלים ונדון בערכים שאנו מגשימים בפעולת הנתינה, וכיצד נוכל ליישם בחיי השגרה. הכניסה ללא תשלום ובתיאום מראש. **לפרטים והרשמה: 03-5104426**
סניף ת"א, רח' סלומון 7, קומה א' www.newacropolis.org.il

יום כיף לילדים - תל אביב שישי 10.8 9:00-13:00

מוזמנים להצטרף אלינו ליום כיף לילדים ממשפחות חד-הוריות בשכונת נווה שאנן, בדרום ת"א. בשיתוף המרכז הקהילתי של נווה שאנן. ההשתתפות בתיאום מראש. **לפרטים והרשמה: 03-5104426**
מתכנסים בסניף ת"א, רח' סלומון 7, קומה א', www.newacropolis.org.il

יוני 2018

יולי 2018

אוגוסט 2018

חברו הטוב ביותר...

יום שישי בבוקר, ה-29.12.17, אנחנו מגיעים למקום.

מיד בבניסנתנו ניתן כבר לחוש שמשוהו משמח יקרה כאן היום...

אנחנו, בקושי פתחנו עיניים... אבל הם? הם כבר בתרועות של שמחה וחסרי שקט - צמאים למגע ולאנושיות.

פגשנו עם מנהל העמותה. הוא מספר לנו על המקום ועל הניהול שלו לאורך השנים. האהבה שלו אליהם ניכרת בכל מילה. פרט אחד קטן אך משמעותי תופס את כולנו: "המדיניות אצלנו היא ללא המתות. מי שנכנס לכאן יישאר כאן עד סוף חייו, אלא אם כן, כמובן, יאמצו אותו לבית חם ואוהב." זה הרגע שבו כולנו מבינים מהי נדיבות אמיתית...

שמחים ונרגשים לתת מנדיבותנו גם אנחנו, התחלנו במשימה. הגענו לכאן כעשרים מתנדבים לעמותת צער בע"ח שבחיפה, והפעם כדי לצבוע את המכלאות ולטייל עם הכלבים. מטרתנו - לצאת מעצמנו למען האחר לרגע! לפעול בנדיבות שמעצימה את ההכרה שלנו לצורך בהבאת החום האנושי והחמלה לאותם הולכי על ארבע, שאנו מכנים חברינו הטובים ביותר.

הפעילות היתה מוצלחת מאוד, ונראה שכל הנוכחים בה, מתנדבים וכלבים, יצאו נשכרים.

בשקט בשקט אומר לי מנהל העמותה,

"את יודעת? היום כשאתם הייתם עסוקים במלאכתכם, יצאו שישה כלבים וחתול לבית חם ואוהב... וזה מבלי שעשינו הפנינג אימוץ או משהו... הרבה זמן שלא קרה לנו ככה, ביום אחד..."

במהלך הפעילות וגם אחריה המשכתי להרהר, מדוע קל כל כך לחוש חמלה זו כלפי בעלי החיים, וכל כך מאתגר אותנו לחוש אותה כלפי בני אדם? בשעת משבר, כשאנחנו נדרשים להקל על סבלו של אחר, המוחלט והנזקק, לעתים עולה ומתגבר בתוכנו רגש החמלה. ההתנדבות כאורח חיים מאפשרת לנו לפתח ולהעצים רגש זה גם בשגרה.

על פי הדלאי לאמה, טמון בכולנו 'זרע החמלה'. זוהי למעשה מיומנות הניתנת לשכלול ולטיפוח.

אם כן, זה נמצא בידיים שלנו, אם נאמין בכך שזה אפשרי ונגיש עבורנו, ואף נצליח להסיר את המחסומים המפריעים לנו לבטא אותם בחיי היום יום - זרע החמלה יגדל בתוכנו, יתעצם ויקרין מעצמו למי שסביבנו.

את פעילות ההתנדבות הזו בצער בעלי חיים כנראה לעולם לא אשכח. אני מחכה להזדמנות הבאה שנבוא לשם, נתרגל נדיבות ואנושיות, ונפגוש את העיניים הנוצצות, מלאות החיים המבקשות רק מגע, חום, אהבה.

סופה בן זאב / מתנדבת וחברה באקרופוליס החדשה חיפה

עקרונות אקרופוליס החדשה

אקרופוליס החדשה היא תנועה של אנשים החולמים על עולם טוב יותר, המתחיל קודם כול ולפני הכול באדם טוב יותר. אדם זה נמצא בתוך כל אחת ואחד מאיתנו - זה המבקש לגעת בחיים, לראות את האחר ולחזור לידיעה הפנימית שאנחנו חלק ממשוהו רחב יותר.

המילה "אקרופוליס" משמעה "העיר העליונה" - אותו חלק גבוה בערי יוון העתיקה, המסמל את החלק הגבוה באדם (בדומה לקונספט של "ירושלים של מעלה"). בכולנו יש ערים "נמוכות" - מקומות של אגו ונפרדות, אבל בכולנו יש גם מן הערכים האוניברסליים - הטוב, הצדק, היופי, האומץ והאמונה. אנו מאמינים שהעולם היום זקוק למידה רבה יותר של "ערים עליונות" כאלו - אשר אינן בנויות מאבן, אלא מבני אדם המחפשים להכיר את עצמם ולגלות מחדש את הקשר הנסתר שמחבר אותנו זה לזה, לטבע ולמורשת האנושית.

אקרופוליס החדשה היא ארגון בין-לאומי ללא מטרות רווח, מאז 1957, הקיים ביותר מ-60 מדינות, ופועל לאורם של 3 עקרונות מרכזיים:

אחוזה

קידום אידיאל של אחווה בין-לאומית המבוססת על כיבוד המעלות האנושיות, ללא הבדל של גזע, מין, תרבות, דת, מעמד סוציאלי וכדומה. הכרחי היום, יותר מתמיד, לחפש ולראות את מה שמאחד בינינו על פני מה שמפריד בינינו והופך אותנו לשונים, לכאורה. האידיאל האנושי הוא אוניברסלי, חוצה גבולות ומדינות. הוא מבקש מאיתנו להתעלות מעבר לזהויות הזמניות והמפרידות, שבהן אנו נאחזים, תוך כיבוד ההבדלים המייחדים אותנו, המרכיבים את הצבעים השונים בקשת הצבעים האנושית.

ידע

טיפוח אהבת החכמה דרך הלימוד ההשוואתי של הפילוסופיות, הדתות, המדעים והאמנויות, במטרה לקדם את הידע על האדם, על חוקי הטבע ועל חוקי היקום.

בעולם שבו הידע נגיש אך גם עלול להטביע אותנו במילים, ברעיונות ובדעות, חשוב לזהות את הידע המהותי של המסורת האנושית, העתיק כאנושות עצמה. ידע זה נוגע בצורך שהיה לאדם מאז ומעולם להבין את מהותו ואת המציאות סביבו. דרך לימוד של מקורות חכמה שונים, המביאים זוויות שונות של הסתכלות על המציאות, ניתן לראות בצורה בהירה יותר את הפאזל כולו, ולא רק את חלקיו השונים.

התפתחות

פיתוח הטוב ביותר שבפוטנציאל האנושי, תוך קידום הגשמת האדם כפרט ושילובו בחברה ובטבע, כגורם אקטיבי ומודע למען שיפור העולם. אנו מבינים כי התפתחות מאוזנת ומקיפה של עצמנו, ומימוש התכונות הטובות ביותר של הטבע האנושי שלנו, הם ככל הנראה הערובה היחידה להתקדם לעבר עולם טוב יותר. בכולנו יש פוטנציאל עצום של מעלות, אך ככלל, רובו נותר חבוי. לכן אנו רואים את ההתפתחות הפנימית כהכרח מרכזי - המתחיל בהשגת הרמוניה בין המחשבה, הרגש והפעולה, ומוביל לחיים מאושרים יותר.

סניפים בישראל

סניף באר שבע
עולי הגרדום 12
054-5826732

סניף חיפה
אלחנן 16
04-8381610

סניף ירושלים
שבטי ישראל 24
02-6221399

סניף כפר סבא
וייצמן 89
09-7665799

סניף ברמיאל
ערבה 9
054-2182202

סניף קרית
דפנה 3א', קרית ביאליק
04-8402660

סניף ראשון לציון
תרמ"ב 22
03-9561002

סניף תל אביב
סלומון 7
03-5104426

www.newacropolis.org.il
info@newacropolis.org.il

פילוסופיה

תוכנית לימודים אחידה בכל סניפינו ברחבי העולם שמקורה בלימודים שהתקיימו בבתי ספר של חכמה בתקופות שונות בהיסטוריה.

תרבות

אנו יוצרים אמנות ועוסקים בה בכלי על מנת לגעת בלבותיהם של האנשים, לעורר ולהזכיר לאדם מיהו ומה הוא יכול להיות.

התנדבות

קבוצת המתנדבים שלנו מקיימת פעילויות למען הסביבה והקהילה, המתבססות על ערכי הנדיבות, הסובלנות והאחוזה. גם מי שאינו חבר באקרופוליס מוזמן להצטרף לפעילויות השונות.

אילן גולדשטיין יצייר הנשמה

אילן גולדשטיין יצייר
עבורכם דיוקנאות
של בני משפחה
ואנשים היקרים ללבכם

054-7627929

www.facebook.com/ilan.goldstein.6

השבה ושימור הבריאות

הומיאופתיה וצמחי מרפא

טיפול במצבים כרוניים
לטובת בריאותך ואיכות חייך

שחר אלוני RcHom | BA | LLB | MBA

052-3204976 | שחר אלוני הומיאופתיה וצמחים

Shahar74@012.net.il | שחר אלוני ברטיפול

CINEMA CONCEPT

המותגים שלנו הם של מיטב היצרנים
בתחום מערכות האודיו והקולנוע הביתי,
ולקהל לקוחותינו אנו מציעים רק את
המערכות שאנו מאמינים באיכותן.
בשלב ההתקנה אנו מקפידים על שימוש
בציוד התקנה מתקדם, רמת גימור
ללא פשרות ושמירה על סביבת עבודה
אסתטית ונקייה.

סינמה קונספט הינה חברה העוסקת בייעוץ,
תכנון, מכירה והתקנה של מערכות אודיו-וידאו,
קולנוע ביתי ובקרה חכמה, והופכת את הבילוי בבית
לחוויה.
במגזר העסקי אנו מתמחים בשילוב מערכות מולטי-
מדיה בחדרי ישיבות, והתקנת מערכות אודיו-וידאו
בחנויות ובמקומות בילוי.

לפגישת יעוץ ללא תשלום, אנא צרו קשר: 054-6601543, info@cinema-concept.co.il
בקרו באתר שלנו: cinema-concept.co.il

מסע במילים על פני ארבע עונות

סדרת מפגשי כתיבה אינטואיטיבית וביבליותרפיה
בהנחיית חגית אלמקייס

לכל עונה יש קצב ואנרגיה משלה.
ברוח העונה, נצא למסע במילים
דרך כתיבה וביבליותרפיה.
מסע של התבוננות, יצירה
והתקרבות אל עצמנו.

סתיו, חורף, אביב, קיץ.
הקורס השנתי יתקיים על פני
30 מפגשים, מאוקטובר ועד יוני,
בפרדס חנה.

מפגשי בוקר ימי רביעי
החל מה- 10.10.18
מפגשי בוקר ימי חמישי
החל מה- 11.10.18

לפרטים ולהרשמה לקורס השנתי או לסדנאות כתיבה והשראה:

hagilgulim@gmail.com מסע במילים 0547624525

מקום טוב

כיתות ואולמות להשכרה

סלומון 7, קומה 1
תל אביב

לקבלת הצעת מחיר
והיאום פגישה התקשרו:
054-240-7222
www.makomtov.org.il
info@makomtov.org.il

מקום-טוב הינו מרכז להשכרת כיתות
לימוד מאובזרות, חדרי ישיבות, אולם
כנסים ואולם תיאטרון. מרכז צעיר
ודינאמי באווירה מיוחדת ומקצועית,
הממוקם בלב תל אביב.

- ✓ שירות אדיב ונעים
- ✓ חנייה נגישה
- ✓ מגוון חדרים ואולמות
- ✓ לובי וקפיטריה מרווחת ומפנקת
- ✓ מחירים אטרקטיביים

מי שוותר על עצמו,
לא ידע למה רץ בשדות.
חזיו?תמהמהו.
כשוף יוטל על זכרונותיו.
פעם צריף?הזה
לדבר על זה.

אוף ברדווי / יהודית דריגס

